VI. évfolyam, 20. szám

1950 május 12

Ludas Matyi

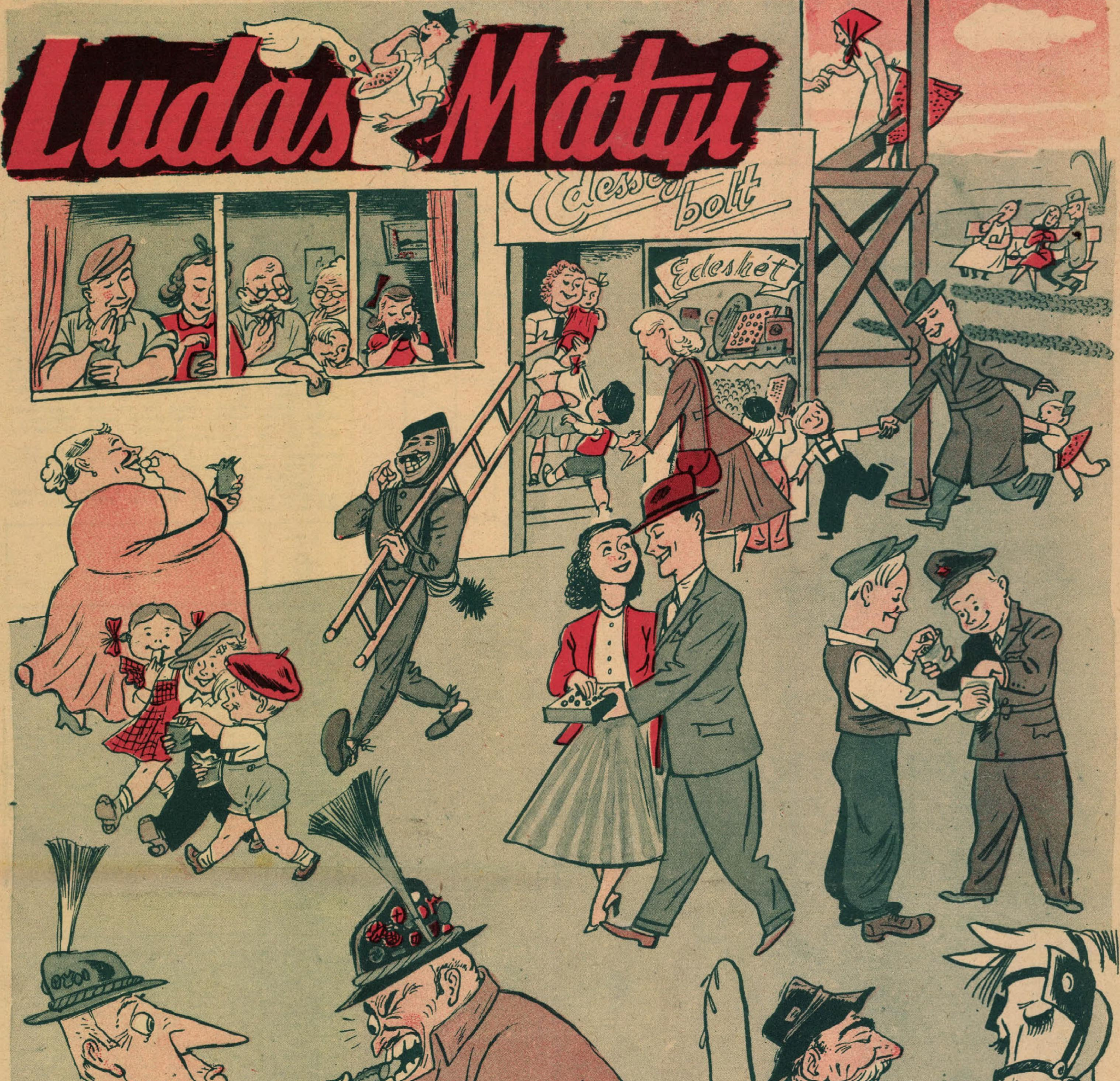
Edesse
bolt
Edeshét
Szűr

70 fillér

Édeshét

— *Mit csinálsz, Huba?*
— *Tüntetek, Csaba.*
— *Mivel tüntetsz, Huba?*
— *Avval, hogy az egész Édeshéten csak savanyú uborkát eszem, Csaba.*

Nagytőkés úr csudálkozik

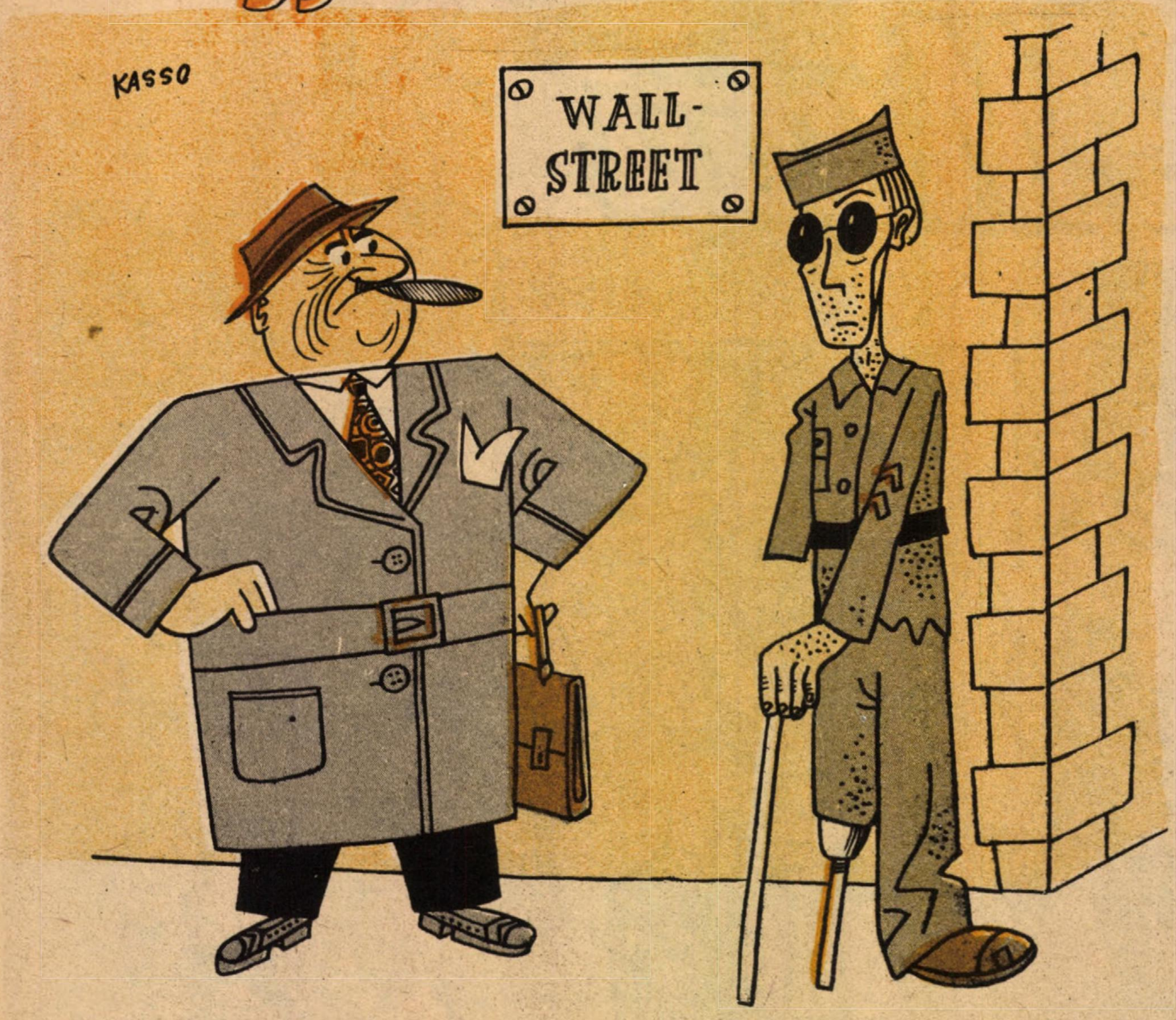

Hadianyaggyáros: Nem szégyeli magát, hogy volt katona létére ellene van a háborúnak?!

Párisba tegnap beszökött az őszt háborús úszító: Acheson

ÍGY TALÁN SIKERÜL

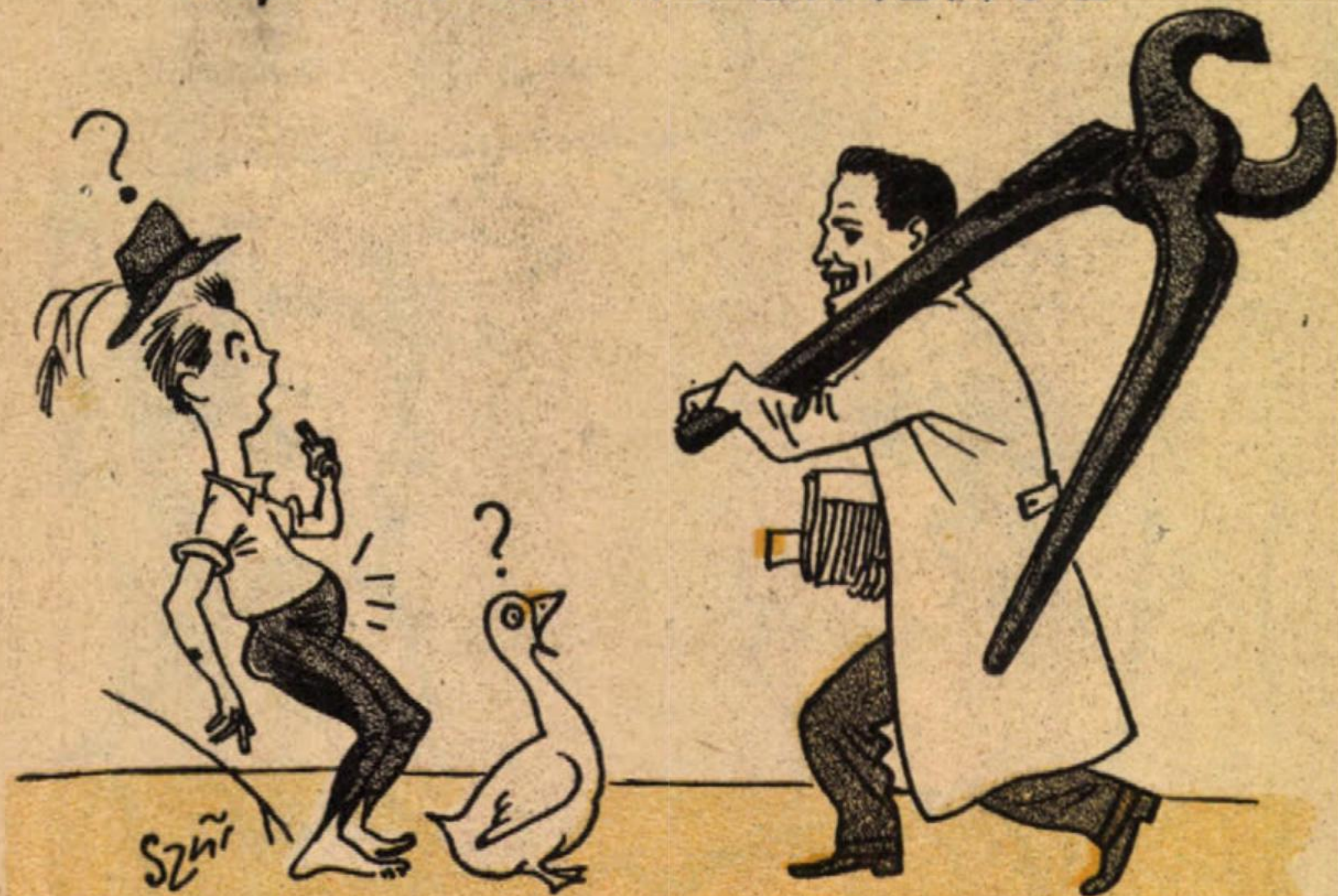

Szemináriumi előadó: Ne csodálkozz, Matyikám, de azt akarom, hogy a makacs hozzánem-szólók is hozzászóljanak.

Megszűnik a szellemvasút a Vidám Parkban

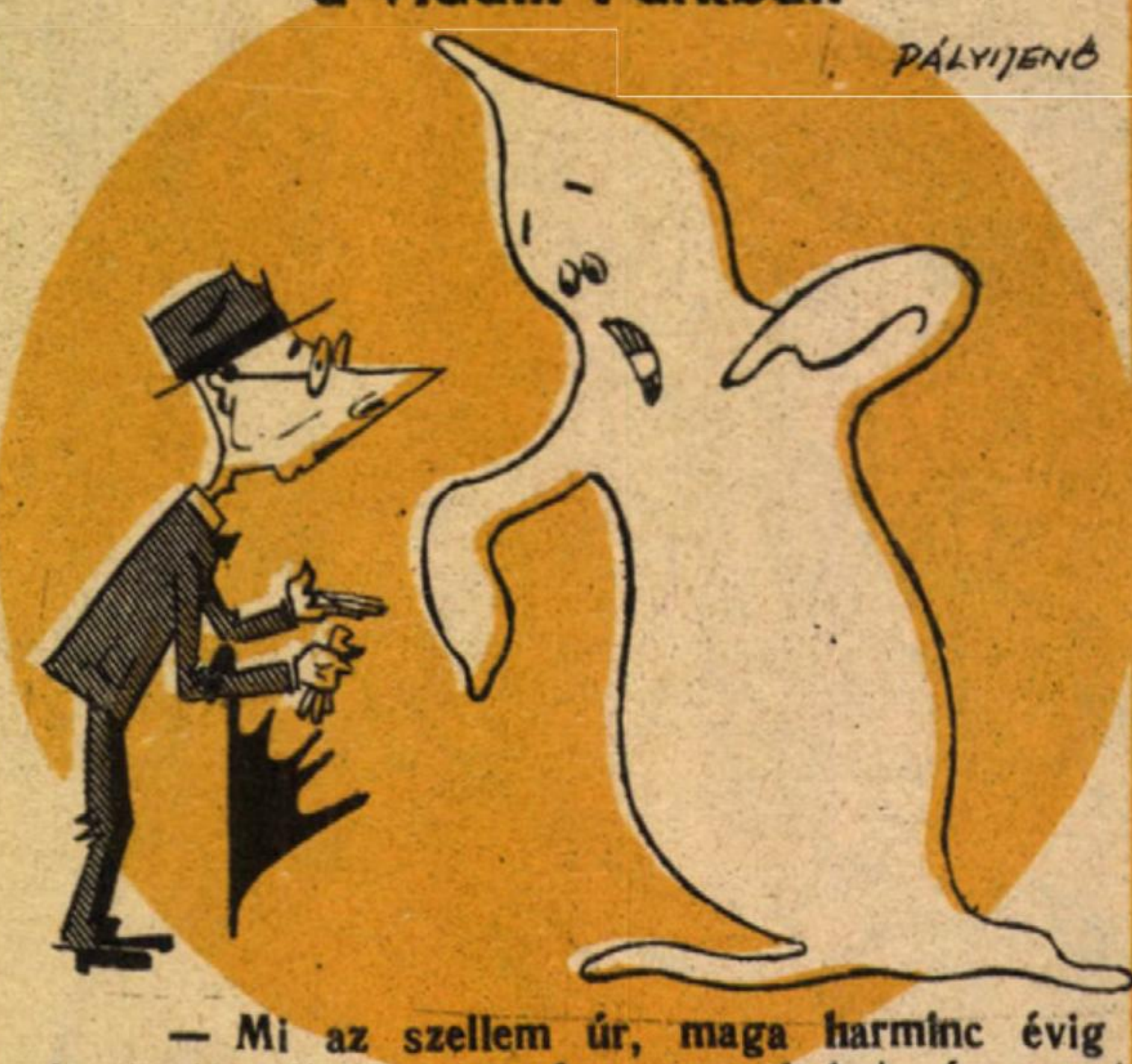

— Mi az szellem úr, maga harminc évig ijesztgette itt a szegény gyerekeket és most nyugdíjazzák?

— Igen, mert ide is bevonul az új szellem.

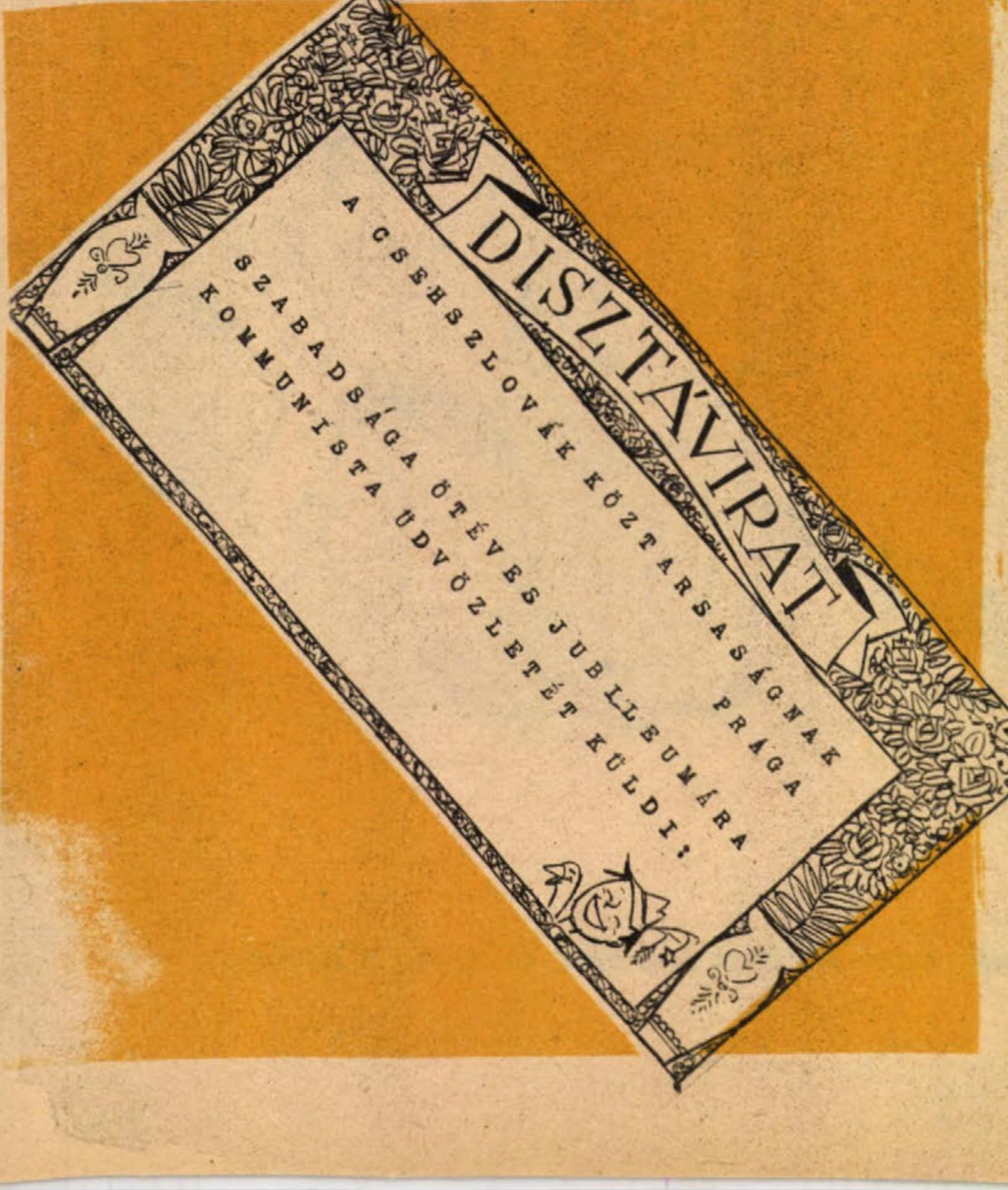

DISZTÁVIRAT

A CSEHSZLOVÁK KÖZTÁRSASÁGNAK PRÁGA
SZABADSÁGA ÖTÉVES JUBILEUMÁRA
KOMMUNISTA ÜDVÖZLETÉT KÜLDI!

Felháborodás

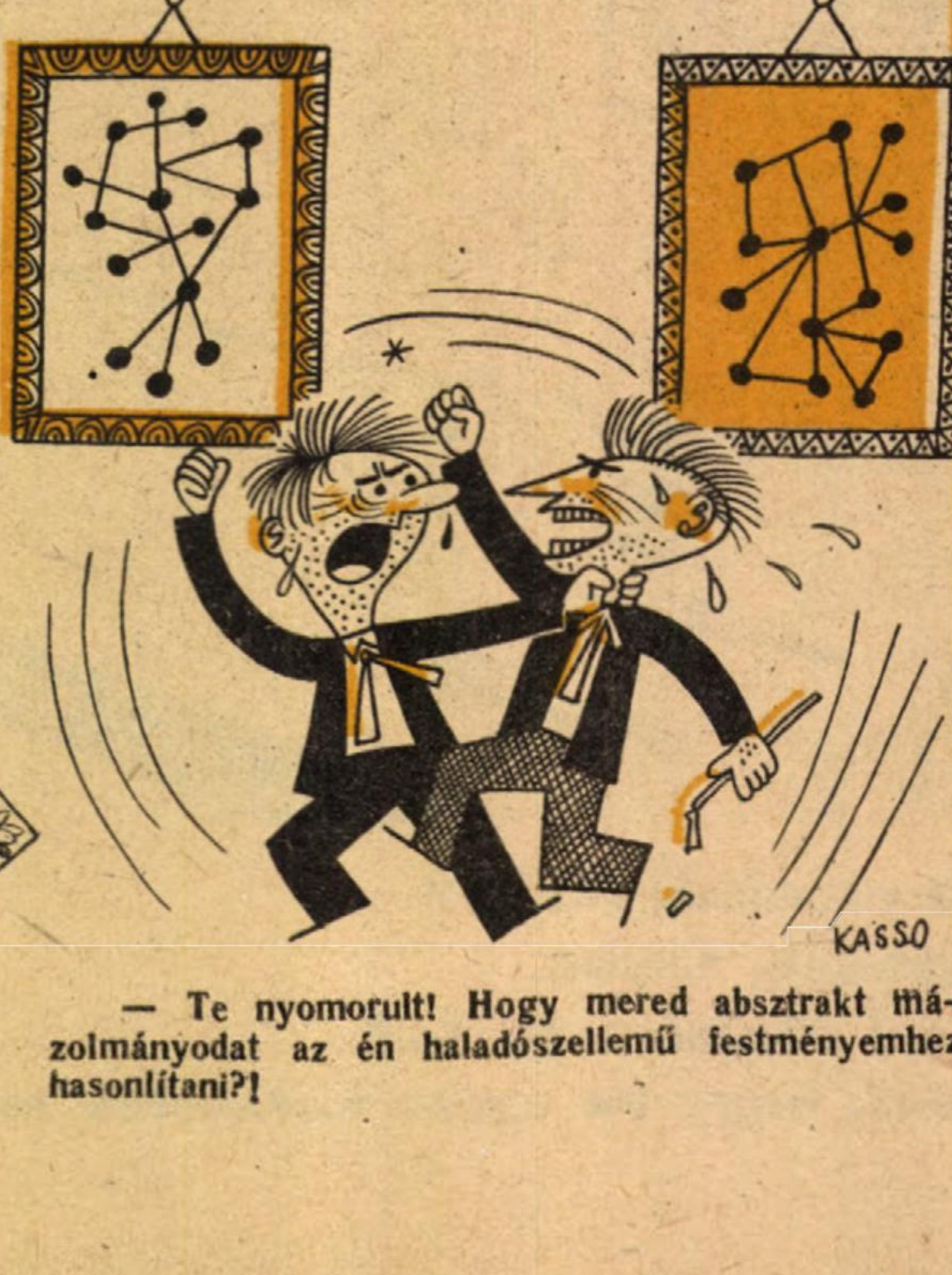

— Te nyomorult! Hogy mered absztrakt mázolmányodat az én haladószellemű festményemhez hasonlítani?!

Egy faliujságfelelős naplójából

Hétfő
4
Viterb. Róza

A falujság, melyért felelős vagyok, ott függ a nagykaputól balra. Könnyű neki. Míg én dolgozom, ő egész nap lóg. A megbízást tegnap kaptam a propagandistától, aki nyájas mosollyal biztatott: — Aztán ne felejtse el: a faliujság nyitott könyv, a széles tömegek szószólója. Nem kell elsietned, most két óra, holnap reggel nyolcig ráérsz kijönni az új anyaggal.

Kedd
5
Juszt Lőrinc

Egy jó felelősnek mindenhez értenie kell, így többek közt a lélektanhoz is. Ezért mindjárt reggel öntudatos léptekkel egyenesen a faliujsághoz siettem és miután leszedtem a mult heti anyagot, helyébe vörös alapon egy harmincötcentis fehér kérdőjelet szegeztettem a dekorációssal, amivel rögtön megfogtam a széles tömegek pszihéjét, aminek következtében általános kiváncsiskodás tört ki. Öt percig titokzatos képpel és sokat sejtetően járkáltam fel-alá, de ekkor jött a műhelybizottsági titkár és zord hangon felelősségre vont, hogy

1. hogy mertem a mult heti anyagot a sajtóbizottsággal történt előzetes megbeszélés nélkül leszerelni,
2. kértem-e írásbeli engedélyt a kultúrfelelőstől a fehér kérdőjel kiszögezéséhez,
3. igényeltem-e a gazdasági hivataltól az ehhez szükséges kartonpapirt és szegeket, avagy önhatalmúlag használtam-e fel azokat,
4. van-e újraoltási bizonyítványom.

Amikor közöltem vele, hogy a fogaim is épek, egy kicsit megnyugodott, de ekkor már láttam, hogy nem lesz könnyű dolgom.

Szerda
6
Ida

Egy kissé fáradt vagyok. Ma írtam egy vezércikket a szűk keresztmetszet megszüntetéséről, a saját nevem alatt, egy másikat „A nők szerepe a nemzetközi békefront megszilárdításában" címmel, Buzgó K. Matild néven, egyet pedig „Az üzemi tekecsapat körében tapasztalható szervezési hibákról", Durrbele Jenő aláírással. Ez három. Ekkor azonban sürgősen önkritikát gyakoroltam magam felett, mert rájöttem, hogy az üzemi faliujságnak nem az a célja, hogy egy ember töltse meg, hanem a széles tömegek szószólójának kell lennie. Erre sürgősen lesiettem a bérelszámolásba Hajagos Micikéhez, aki 93 kilóját tekintve eléggé széles tömeg és megkértem, hogy legyen a szószólók egyike. Erre ő lélekzetet vett és elsírta a typuslitániát: „Nézze kedves elvtársam, szívesen megtenném, de nincs rá időm, mert úgye hétfőn szeminárium, utána népnevelő értekezlet, kedden pártnap, szerdán reggel szakmai továbbképző tanfolyam, este üzemi gyűlés, csütörtökön oktatási értekezlet, nőnap és próba a tánccsoport részére, pénteken falujáróértekezlet, szombaton termelési értekezlet és a vasárnapi kultúrműsor főpróbája, vasárnap pedig..."

Csütörtök
7
Kassai vt.

Hurrá, diadal! Ma a könyvelési osztályon rámmosolygott a szerencse: Kanajló Kázmér hajlandónak mutatkozott egy rövid cikket írni az MHK-ról, ha cserében szombat délután kimegyek helyette a Tüker fatelepére és segítek hazafuvarozni a téli tüzelőjét, a pincében való felsilihtolást beleértve. A folyószámlában megígértem a Rogyáknénak, hogy vasárnap vigyázok a gyerekekre, amíg ők látogatóba mennek Melánia nénihez Nagytétényhe, — hálából megírja nekem azt a pár sort a munkamódszerátadásról. Sajnos most egy kis izomlázam van. Ugyanis a dekorációs felelős elvállalta a rajzolást. Cserében megkért, hogy a kiskocsival menjek el helyette a Dekorációsanyag NV.-hez és húzzak haza 72 drb. zászlórudat. Most nem tudom emelni a karomat. A családom azt állítja, hogy hétfő óta nem láttak mosolyogni.

Péntek
8
Kis B. A.

A sajtóbizottság délután 3-kor felülvizsgálta az anyagot és kijelentette, hogy az egész pocsék, egyedül „A nők szerepe a nemzetközi békefront megszilárdításában" ér valamit, mert azon érezni lehet egy meleg női lélek nyomait. A sportfelelős, aki egyben a tekecsapat kapitánya, tiltakozott a tekés cikk ellen, viszont kiválónak találta az MHK-ról szóló írást, igazán ráfér egy kis őszinte bírálat az üzemi MHK-felelősre. 6-kor jött a termelési felelős és megállapította, hogy a vezércikk nélkülöz minden szakértelmet, ellenben a tekecsapatnak nem árt egy kis kritika. Fél hétkor megjelent a szakszervezeti bizalmi és kijelentette, hogy az egészben egyedül a munkamódszerátadásról írt dolog ér valamit, viszont „A nők szerepe... stb." szentimentális limonádé. Negyed 8-kor befutott a propagandista és megállapította, hogy a dekoráció pocsék, az anyag csapnivaló és sürgősen írni kell egy cikket az étkezdéről, különösen kiemelve a mai ragacsos lekvárosderelyét, mert mégis csak túlzás, amit a szakács merészel. 9-kor benézett a kultúrvezető és azzal távozott, hogy ez a faliujság szégyene lesz a vállalatnak, ellenben a szakácsot semmi esetre sem szabad bántani, mert érzékeny lélek és ha megsértődik akkor nem lesz balhalfja vasárnap a futballcsapatnak.

Szombat
9
Gorgonius vt.

Tegnap este egy kis malőr történt velem. Miközben Kondekéknál a függönyt tettem fel (egy rövid faliujság-cikk reményében) leestem a létráról és kificamítottam a lábamat. Reggel óta kórházban fekszem. Kitűnő dolgom van itt, én kapom a legnagyobb adagokat. Ugyanis tegnap indult a kórház faliujságja és én vagyok a felelőse.

NÉMETH ZOLTÁN.

Egy amerikai elmegyógyintézetben

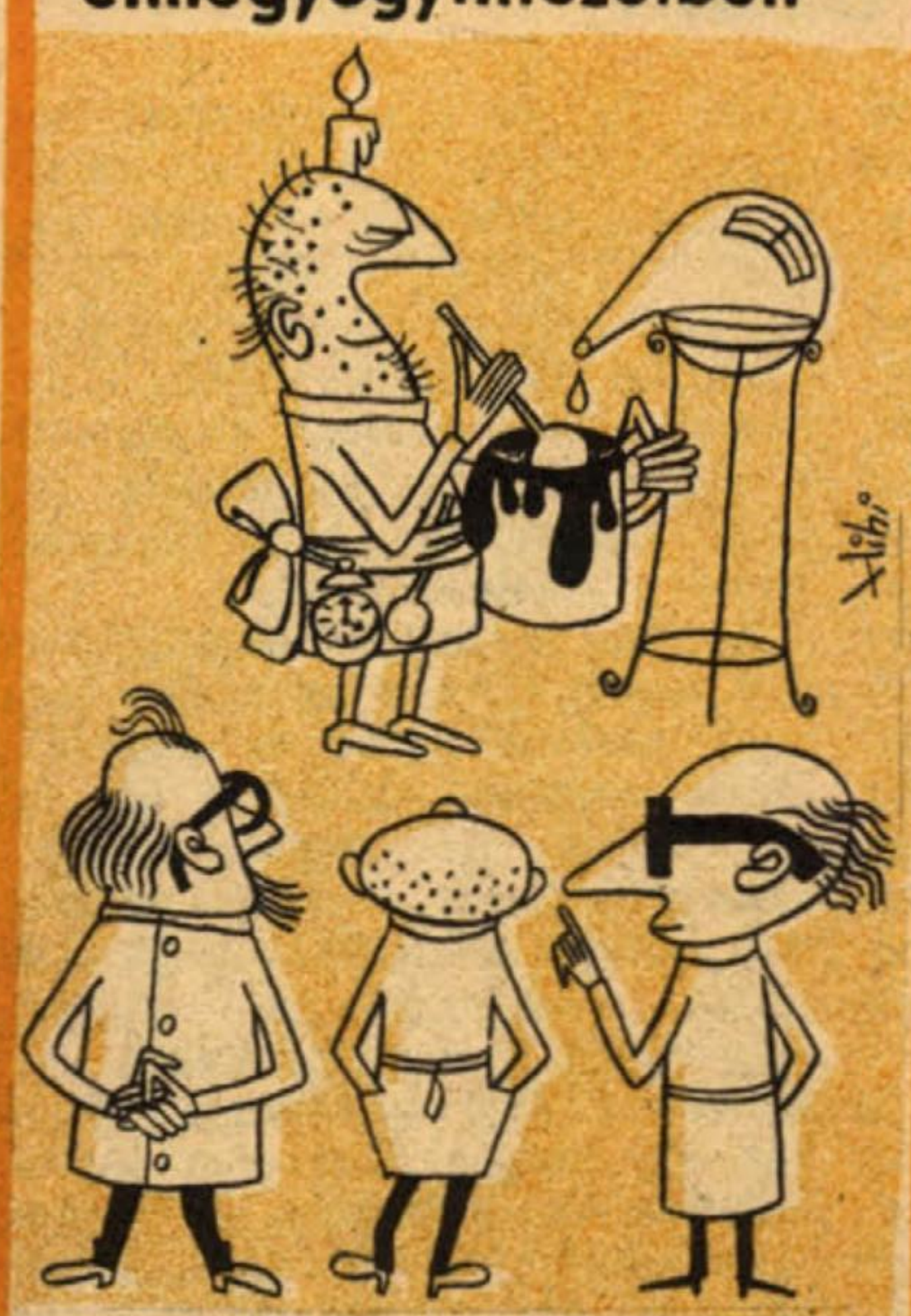

— Speciális eset. Az a mániája, hogy ő találta fel a szuper spanyolviaszkot és most éppen Trumannak képzeli magát.

Ebadta kölyke, meg a háziúr kutyája

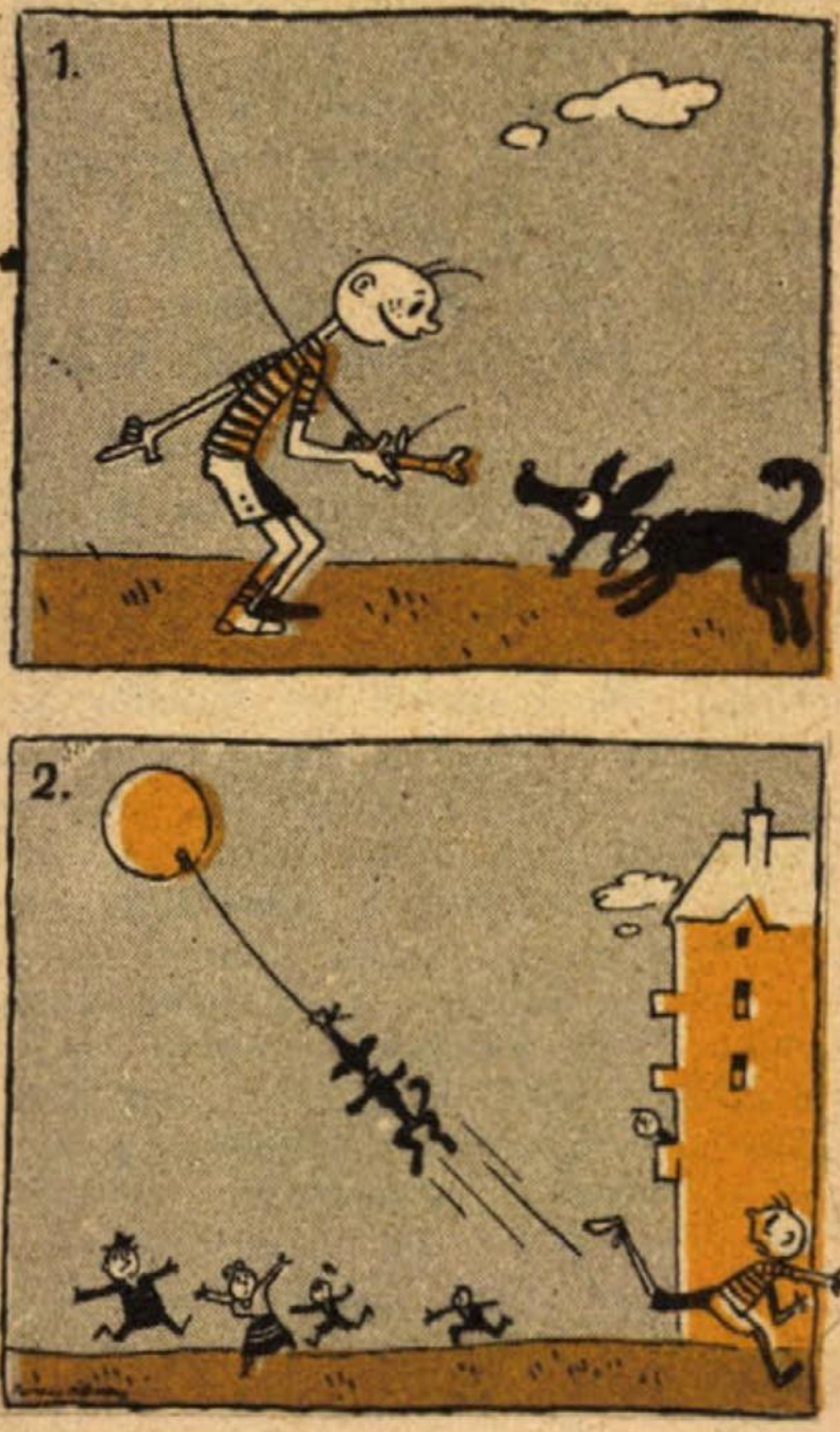

Olcsó tavaszi virágvásár

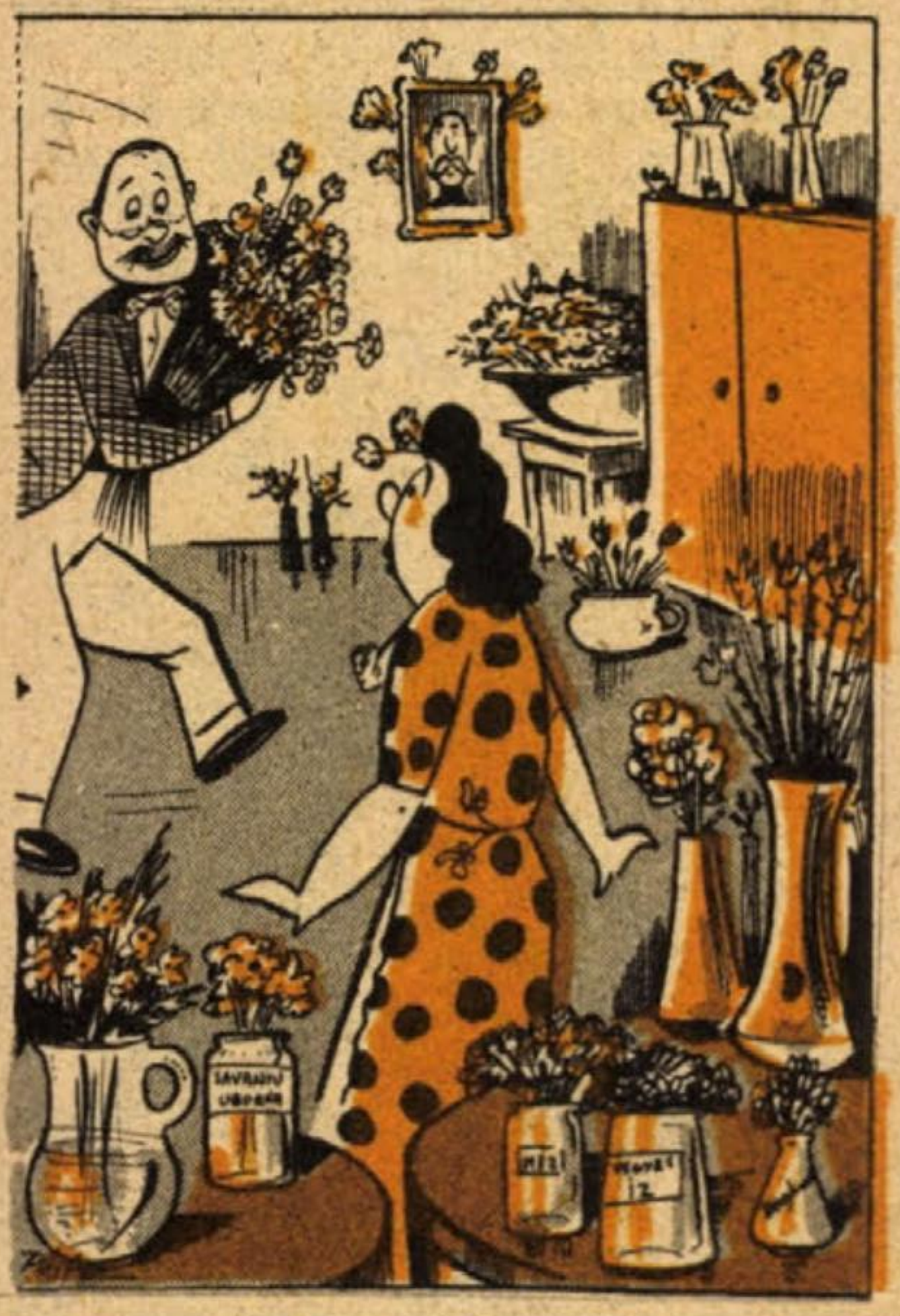

— Most mondd, hogy nem vagyok figyelmes férj!...

Édességet, csokoládét
KÖZÉRT-ből,
Édesség Bolt-ból.
Édességnapok: máj. 6-14.

Amint a mellékelt táblák mutatják . . .

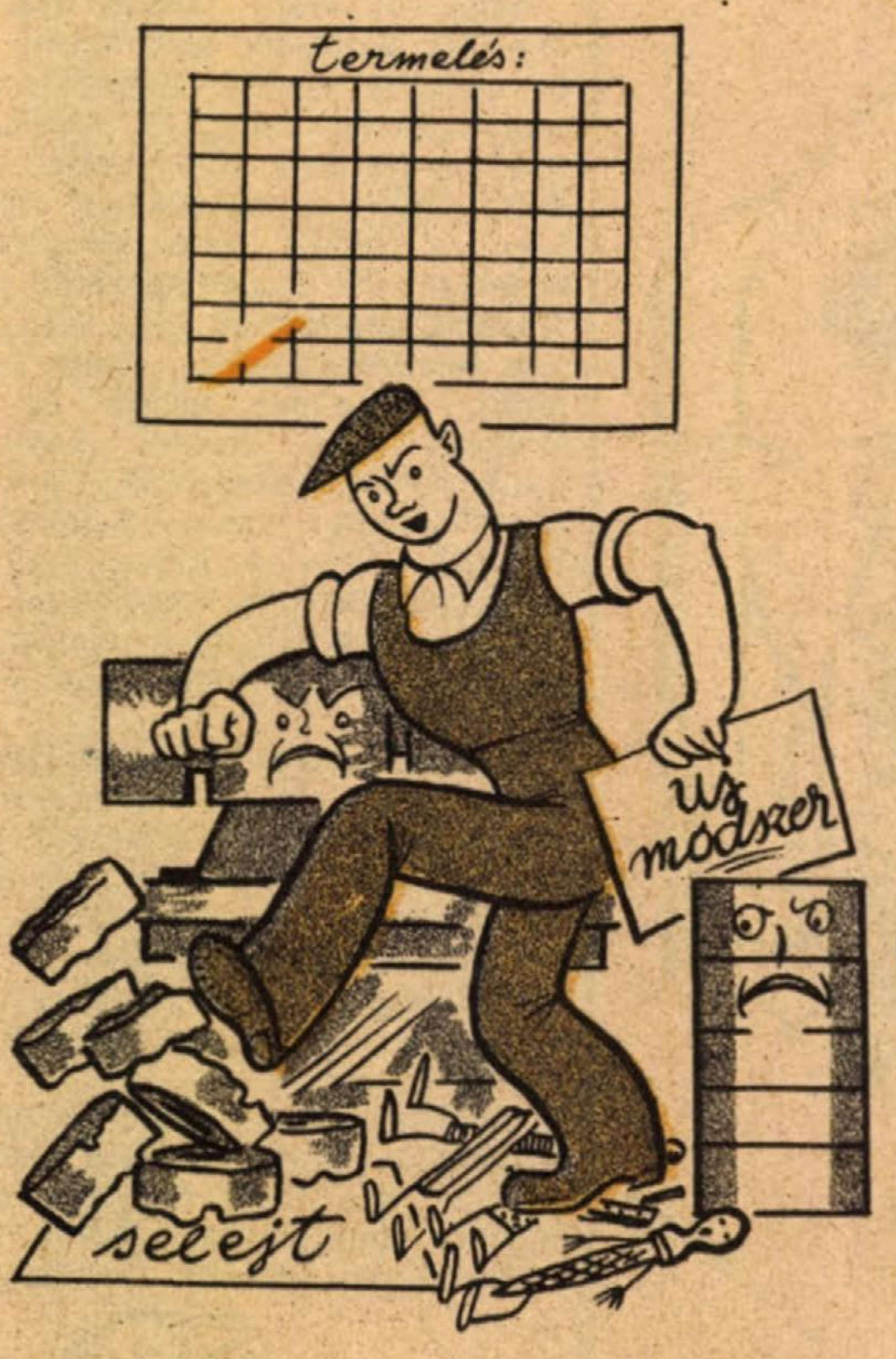

Egyéni kezdeményezés

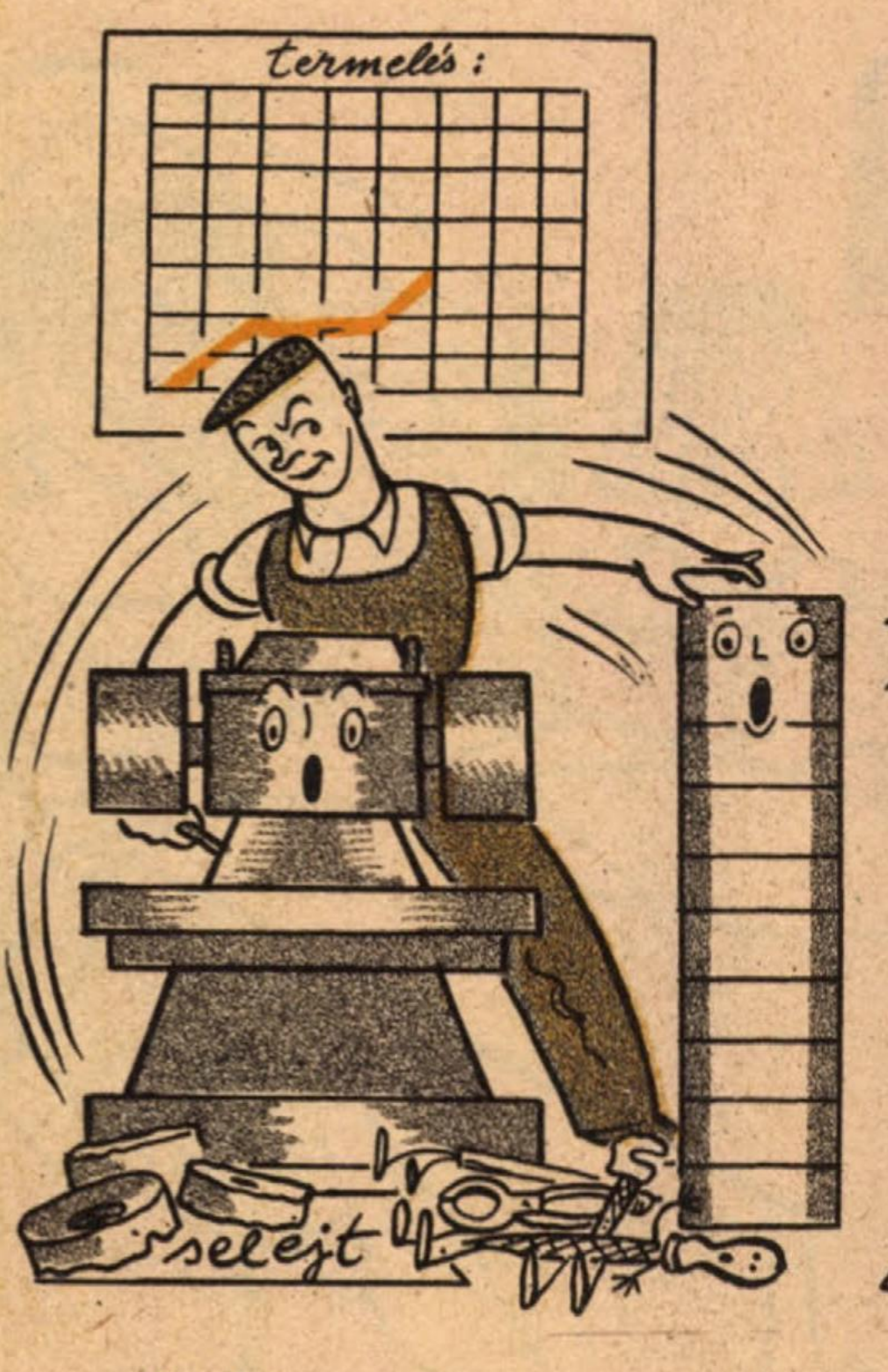

Egyéni verseny

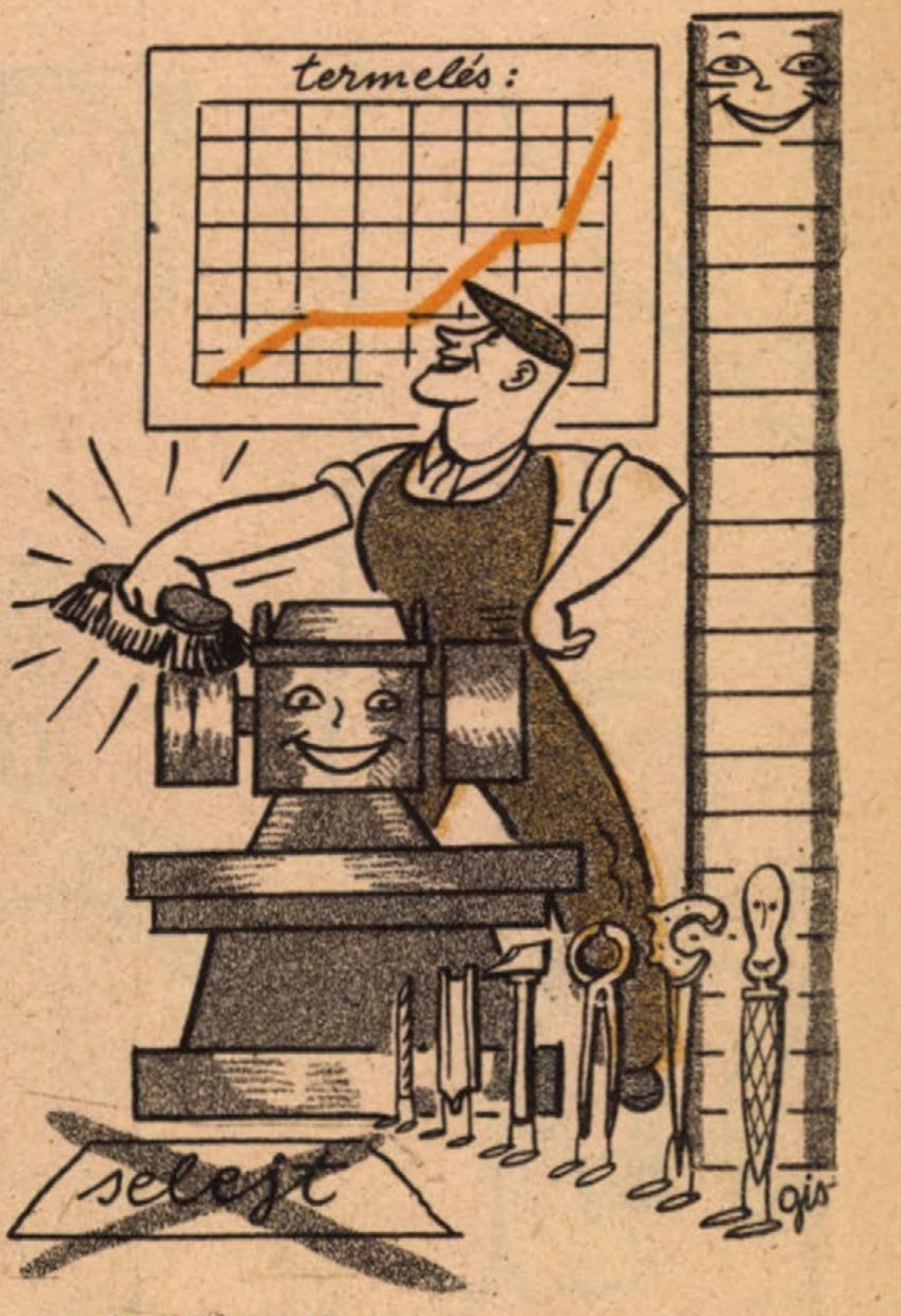

Egyéni felelősség

Kultur-front

Kritika egy kritikáról

A Kis Ujság május 3-iki számában kritikát közöl Monique Haas zongoraművésznő szólóestjéről. A kritika szó szerint így hangzik:

„Monique Haas zongoraművésznő második fellépésén — szólóestjén — szerencsésebb kapcsolatot teremtett a közönséggel, mint a Klemperer vezénylése alatt elhangzott Mozart és Beethoven interpretációval. Francia raison-nal és csiszolt ízléssel szólaltatta meg például Schumann Kreislerianaját, amelyben lefékezte a romantika sodrását s inkább a szerkezet, a felépítés dinamikájával hozta felszínre a kis remekmű értékeit. De még inkább hűségesnek találtuk előadását, amikor a francia impresszionisták Debussy és Ravel gyengéd, fínoman cizellált műveit tolmácsolta gyöngyházfény csillogással."

Bevallom, hogy amikor ezt a kritikát először elolvastam, nem értettem. Erre újból elolvastam kétszer-háromszor s csak a negyedszeri olvasás után jöttem rá arra, hogy teljesen érthetetlen. Felhívtam tehát telefonon egy neves zenészt, egy zenetörténészt és egy pomológust. E tudós férfiaktól kaptam néhány magyarázatot, amelyeket hosszas töprengés után saját megfejtésemmel egybevetvén, a következő eredményre bukkantam:

Monique Haas két estén zongorázott Pesten, első estéjén gyengébben, amiért a kritikus meg is neheztelt rá, de a második estén a szerkezet leleplezésével és a dinamika felépítésével nagyobb sikere volt s ennek a kritikus őszintén örül. Továbbá tetszett még a kritikusnak az is, hogy a művész francia raisonnal játszott s nem például angol hidegvérrel, ami egy franciától direkt hazaárulás lett volna. Végül lelkesedéssel töltötte el a kritikust a romantika sodrának lefékezése is, ami körülbelül annyit jelent, mintha a mákos metéltből kivonjuk a mákot és a metéltet, marad az abszolut tészta, amely ehetetlen ugyan, de akadnak olyanok, akik beveszik. Jók voltak még: finom cizellálás, gyöngyházfényű csillogás, távoli kutyaugatás, szentjánosbogár. — g —

Rakassa ki, rakassa...

A new-yorki kikötőben útrakészen áll a hadianyaggal megrakott gőzös. A dokkmunkások, akik berakták, lent ácsorognak a parton, a hajó kapitánya pedig a vezetőjükkel beszélget.

— Nézze barátom, maguk is dokkmunkások, a szaktársaik odaát Európában szintén dokkmunkások. Hogy lehet hát az, hogy maguk itt berakják a hadianyagot, amazok viszont nem rakják ki?

— Rém egyszerű ez kérem, — válaszol Bill, a vezető. — Mi itt berakjuk azért, mert tudjuk, hogy ők nem rakják ki. Ők pedig azonnal hajlandók kirakni, ha tudják, hogy mi nem rakjuk be!

De meddig lesznek ott?

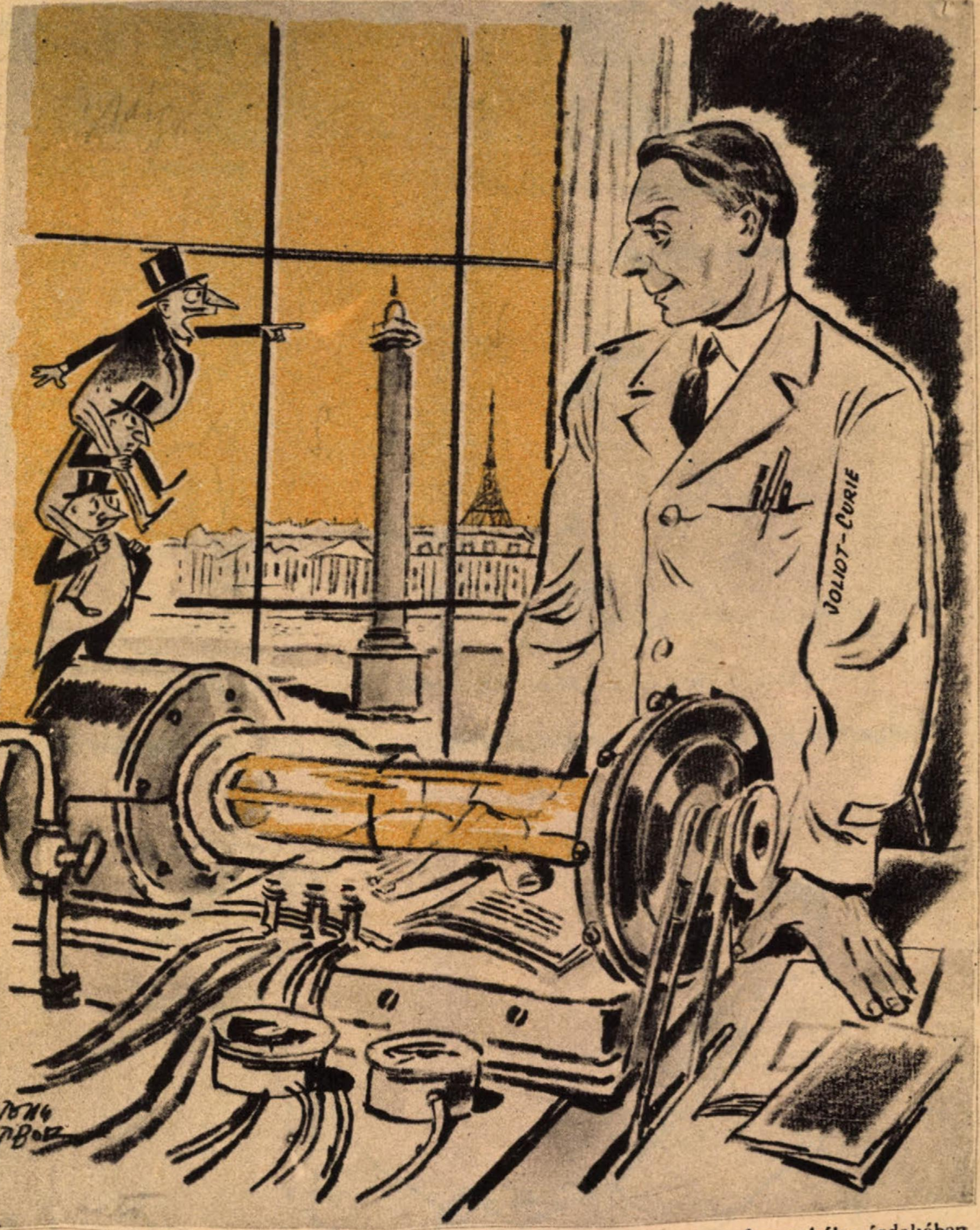

— Joliot Curie úr, ön mehet! Amíg mi itt vagyunk, maga nem fog a béke érdekében dolgozni!

HÁZASSÁGTÖRÉS

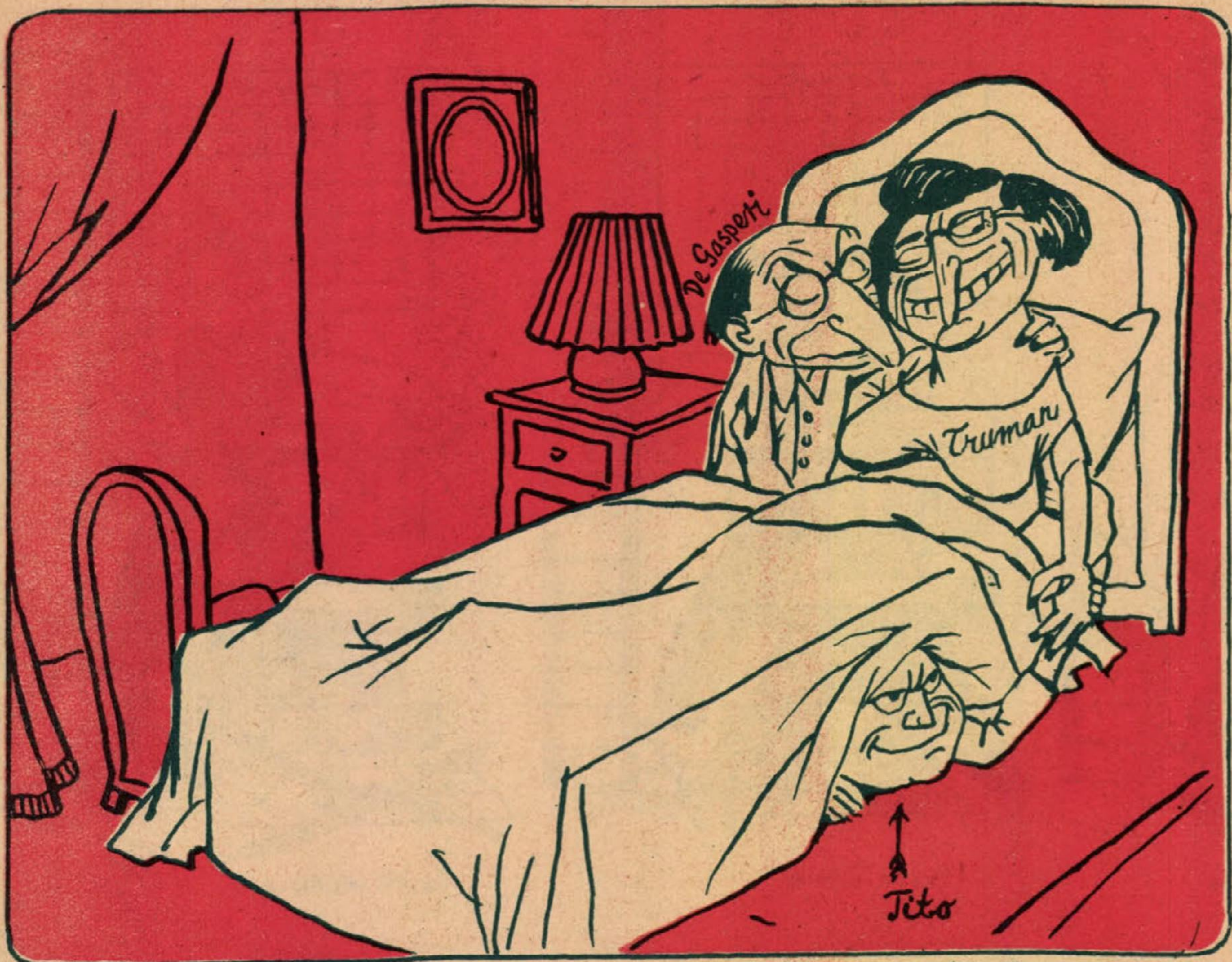

(Vie Nuove, Róma)

Baleset

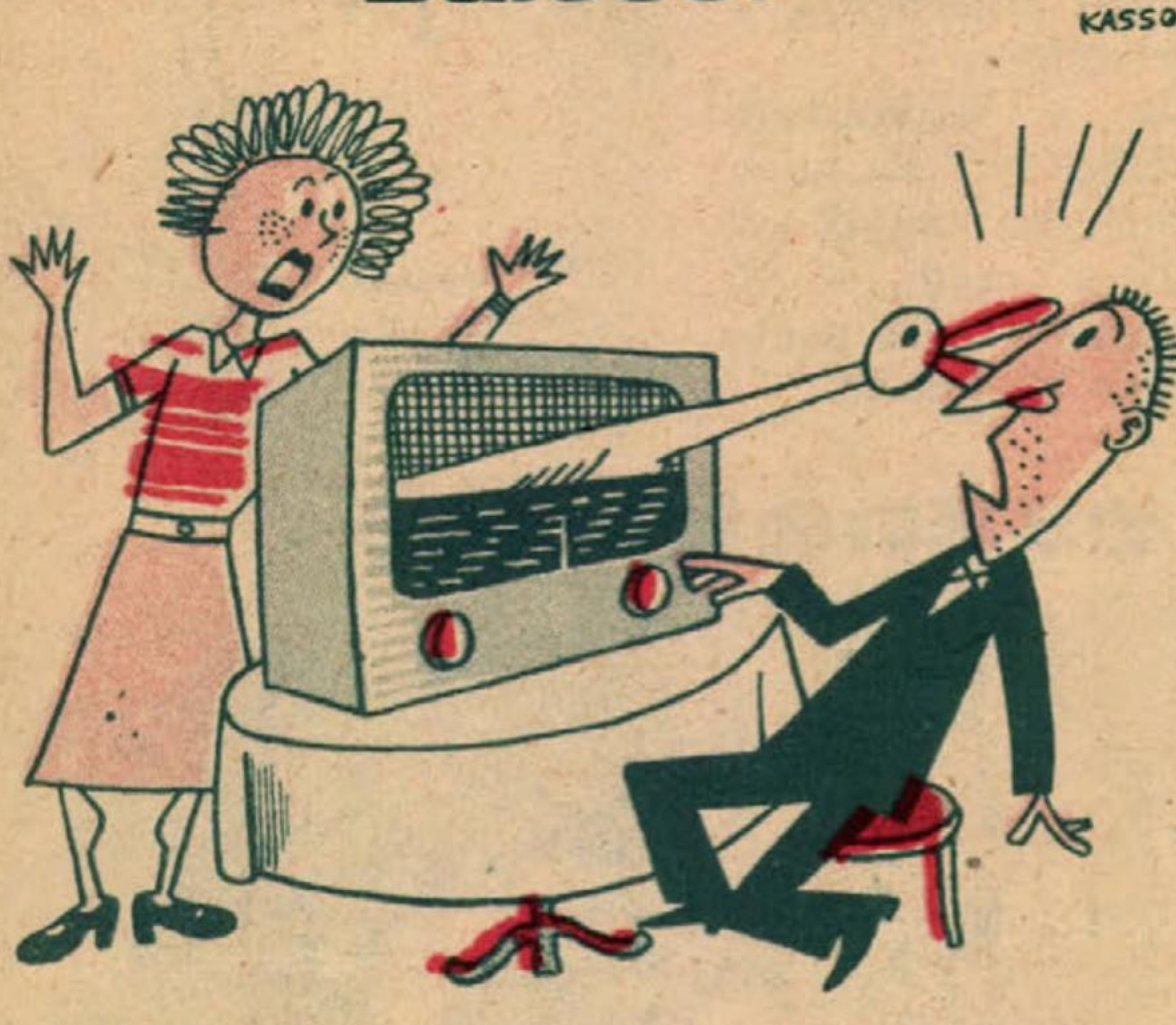

— Úgy-e mondtam neked, hogy ne hallgasd Amerika hangját!

Amerikai külügyminiszteriskola

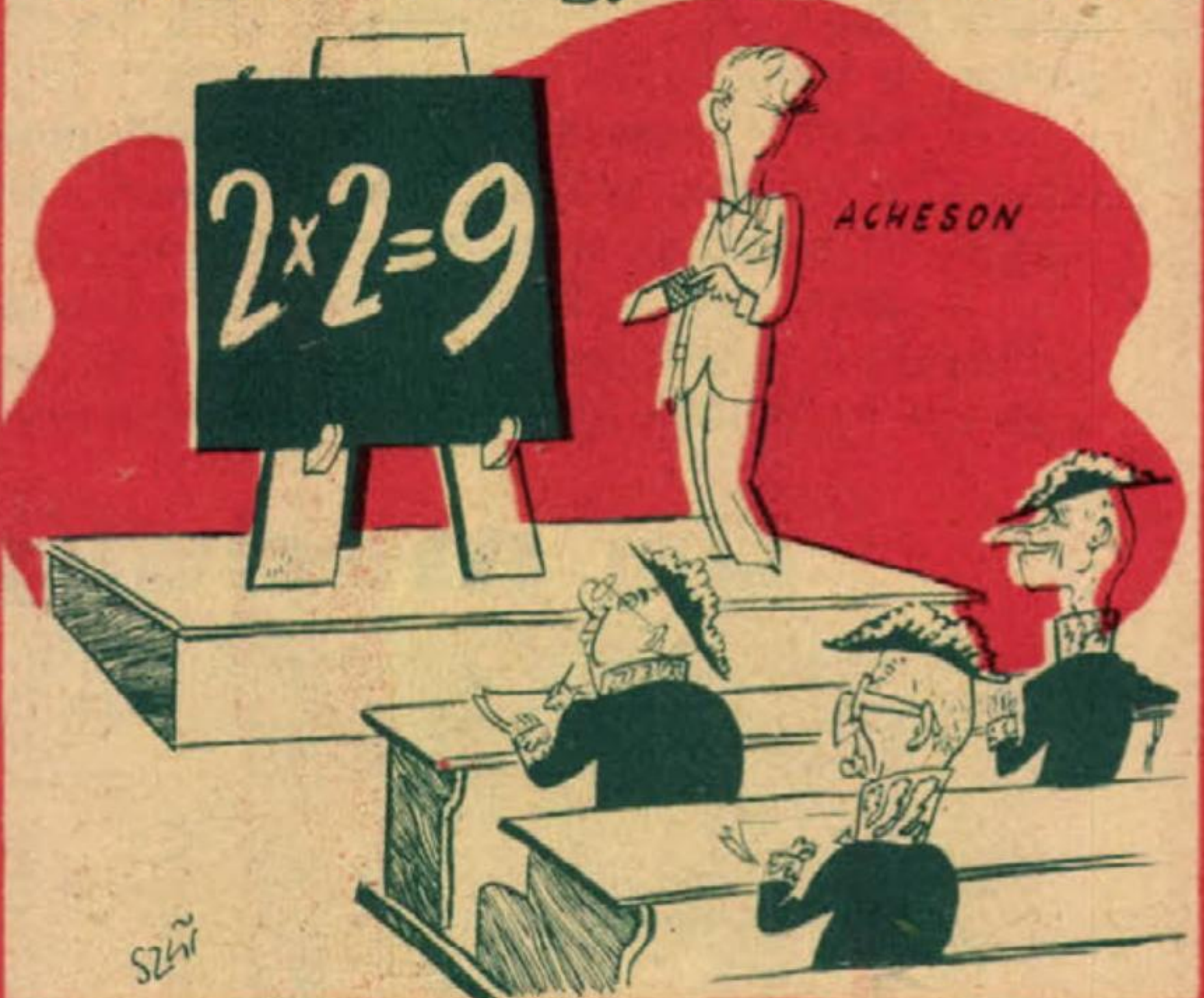

Jó meghatározás

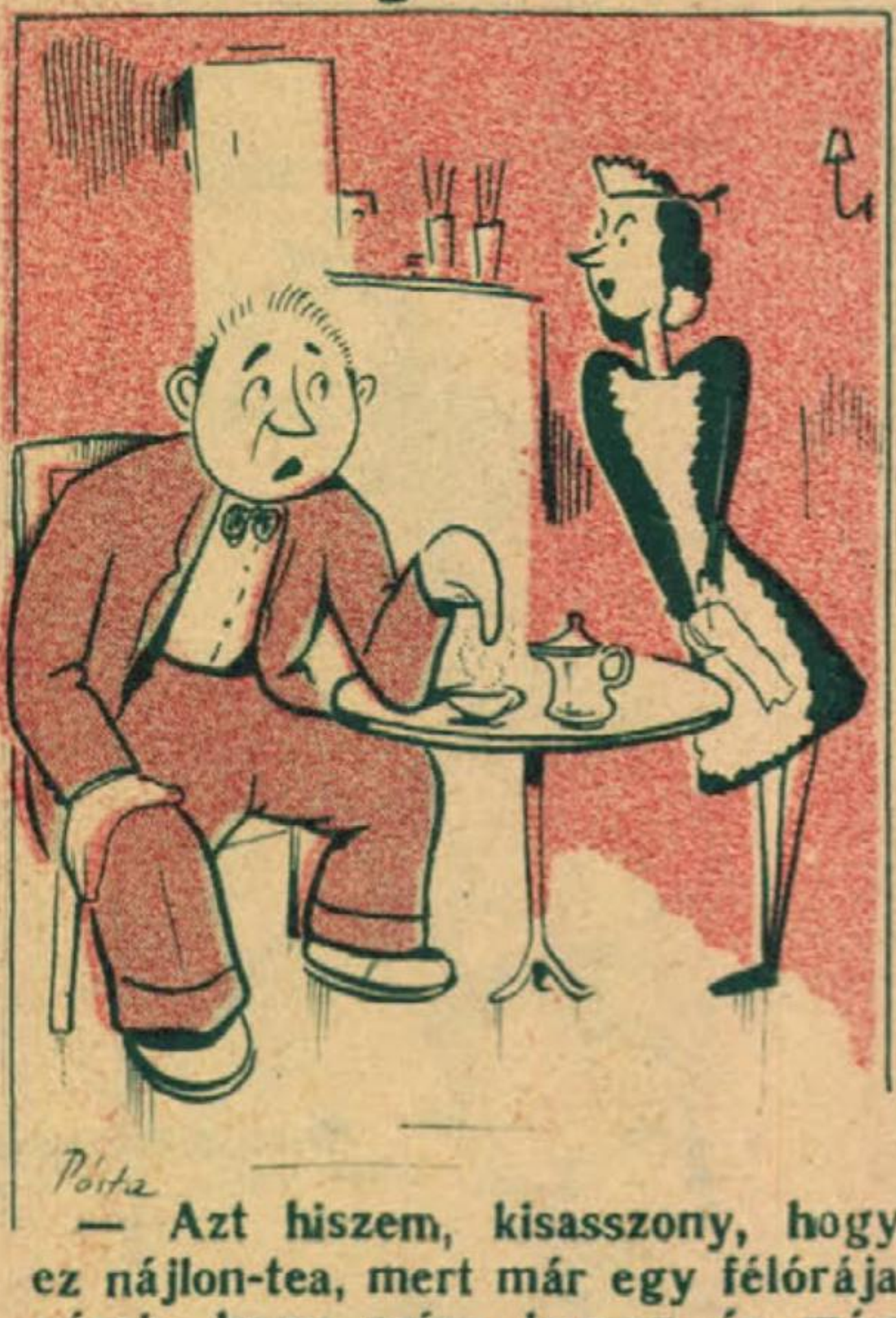

— Azt hiszem, kisasszony, hogy ez nájlon-tea, mert már egy félórája várok, hogy színe legyen és még mindig átlátszó . . .

Öröm bürokráciában

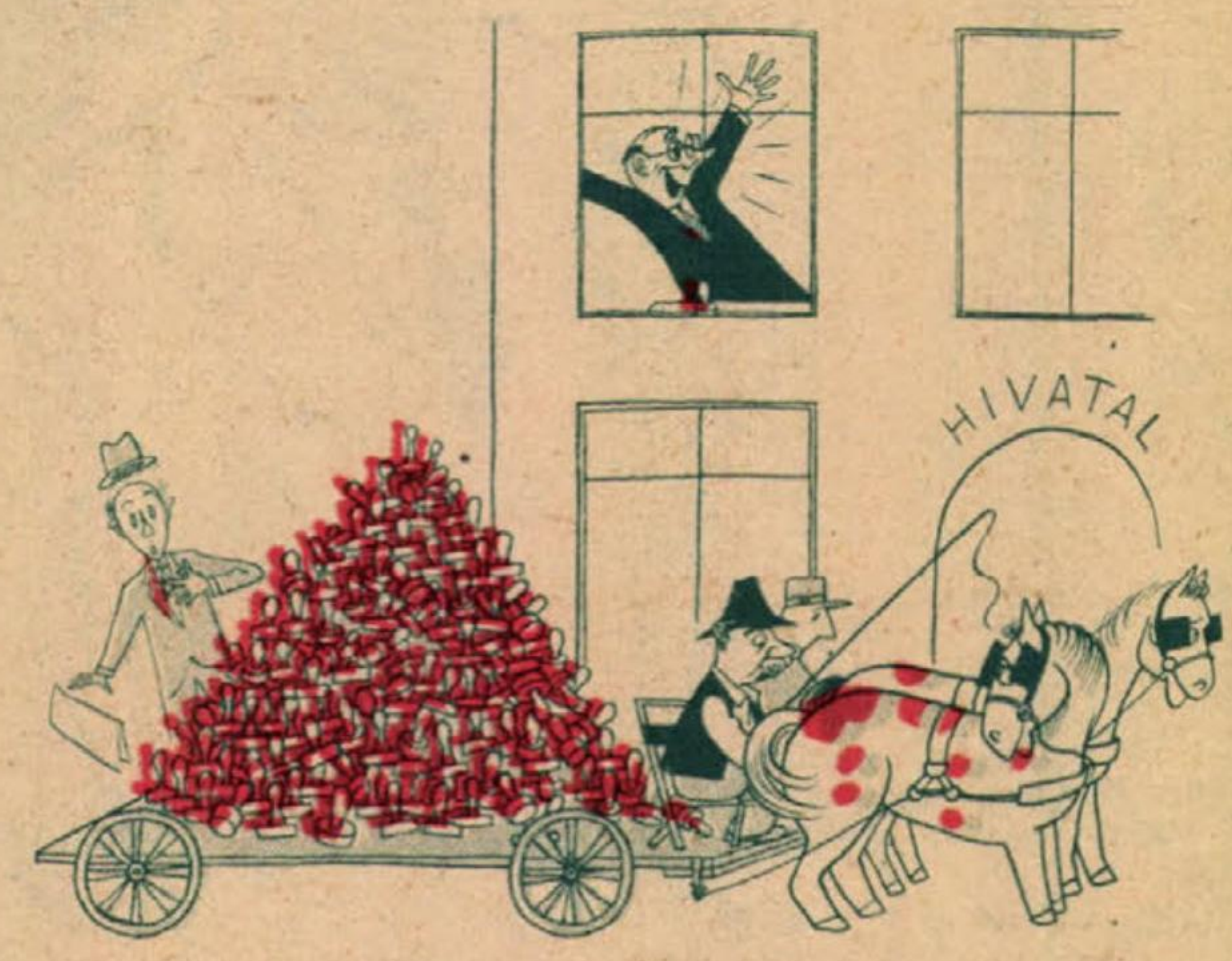

— Főnök úr, főnök úr, megjöttek az új stemplik!

Gyáriparunk termelése 47·4 százalékkal magasabb, mint 1949 első negyedévében volt

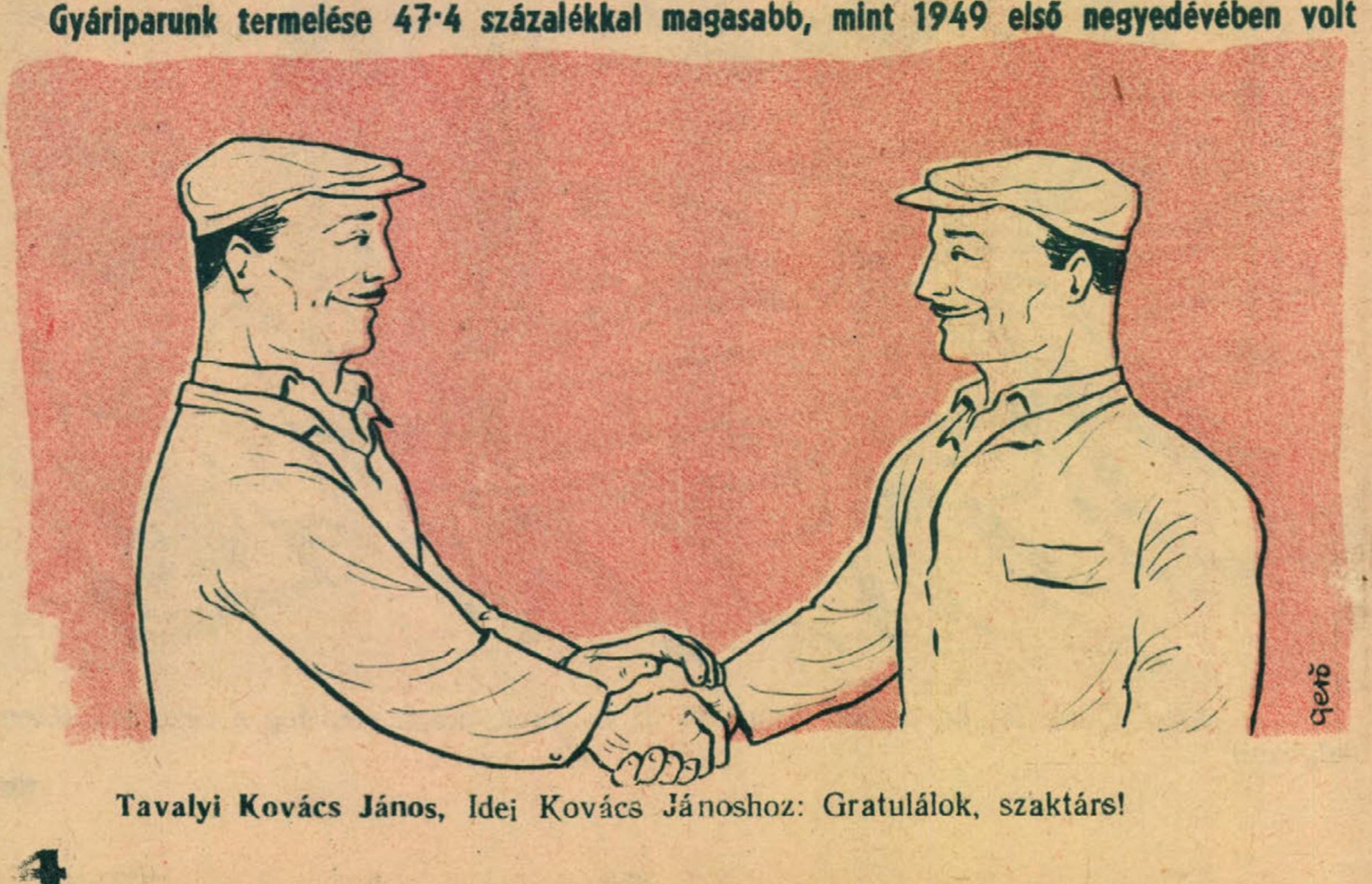

Tavalyi Kovács János, Idei Kovács Jánoshoz: Gratulálok, szaktárs!

A HUMOR MESTEREI

Mark Twain:

Az órám

Szép, új órám másfél esztendő óta járt pontosan: nem késett soha és nem is sietett. Egyetlen egyszer sem állt meg és szerkezetében semmi sem tört össze. Most már tehát csalhatatlannak tartottam az időről való véleményét; életerejét és csontrendszerét pedig elpusztíthatatlannak. Egy este azonban feledékenységem miatt mégis lejárt. Búsultam miatta és úgy éreztem, mint jövendő bajok és sorscsapások előhírnökét. Csak lassacskán tért vissza a jókedvem, felhúztam újra az órát, s csak úgy találomra meg is igazítottam, aztán kivertem fejemből minden babonás gondolatot és rossz sejtelmet.

Másnap reggel beállítottam a város egyik legjobb órásmesterének üzletébe, hogy pontosan megigazíttassam az órámat. A gazda maga vette ki a kezemből s hozzálátott, hogy megjavítsa.

— Négy perccel késik — mondotta —, a regulátort előbbre kell tolni.

Megkísérlettem, hogy megakadályozzam benne és meg akartam értetni vele, hogy az órám hihetetlenül pontosan jár. Hiába, ez az emberalakba öltözött kelkáposztafej csak azt látta, hogy az órám négy perccel késik s hogy a regulátort előbbre kell tolni. Kértem és könyörögtem, hogy ne tegye, lelki gyötrelmemben ott táncoltam körötte, hiába. Hidegvérű kegyetlenséggel megcselekedte a gyalázatosságot.

Ettől a pillanattól sietni kezdett az órám, nap-nap után, egyre jobban és jobban. Egy hét leteltével valóságos láz fogta el és pulzusa százötven fok volt árnyékban. Alig telt el két hónap, már a város összes óráit messze maga mögött hagyta és tizennégy és fél nappal előzte meg a kalendáriumot. Még tarka októberi lomb bólogatott a fákon, s az órám már benne tülekedett a novemberi hóban. A házbér, az esedékes számlák és egyéb esedékes adósságok fizetési határnapja olyan őrületes gyorsasággal közeledett, hogy már végső kétségbeesés fenyegetett. Elvittem hát az óráshoz, hogy megreguláltassam. Az órás megkérdezte, hogy volt-e már javítva. Mikor azzal a megjegyzéssel feleltem, hogy sohasem volt még szükség rá, gonosz mosolygás futott végig az arcán. Mohón kinyitotta, belepillantott, valami furcsa dolgot csipesztett a szemébe, ami nagyon hasonlított a kockavető pohárhoz és pontosan megvizsgálta a kerekeket.

— Tisztogatni és olajozni kell mondotta —, azonkívül regulálni is. Egy hét mulva jöjjön el érte.

Tisztítottan, megolajozva és regulázva kaptam vissza az órámat, de most borzasztóan lassan járt és ketyegése olyan volt, mint a síri harangszó. Lekéstem minden vonatot, nem tartottam be találkáimat, s késésem miatt gyakorta nem jutottam ebédhez. Az órám három napból egyre-másra négyet csinált. Előbb tegnap, aztán tegnapelőtt, majd meg mult hét lett nálam és annyira jutottam az elmaradásban, hogy már sehogy se találtam helyemet a mostani világban.

Újra elmentem hát az óráshoz. Szemem láttára egészen szétszedte az órát és azt mondta, hogy a cilindere „megdagadt", de három nap alatt vissza tudja apasztani eredeti nagyságára.

Azon túl átlag jól járt az órám. De csak átlag. Félnapon át mint a villám rohant szakadatlan kattogással, csikorgással, fújtatással és szuszogással, hogy lármájától még a saját gondolatomat sem hallhattam meg. Nem volt óra az egész országban, amely őrült rohanásában utól tudta volna érni. A nap hátralévő részében viszont lassan járt és úgy togyogott, hogy egész szerzett előnyét elvesztette, s mind a többi óra utolérte. Egyszer huszonnégy órában azonban az igazi helyére jutott a mutató és pontosan jelezte az időt. Ezt a tempót rendszeresen megtartotta, s így senki se mondhatta róla, hogy akár többet, akár kevesebbet tenne a kötelességénél.

Az óra jó tulajdonságaitól azonban többet követel az ember, minthogy csak általában és nagyjában járjon pontosan. Elvittem hát újra az óráshoz. Azt mondta, hogy a főtengely törött el és én örömömnek adtam kifejezést, hogy nem történt nagyobb baj. Őszintén megvallom, soha életemben nem hallottam még a főtengelyről, de hát egy idegen előtt nem akartam tudatlannak látszani. A tengelyt kijavították, de ez csak keveset segített. Az óra azontúl egy ideig járt, aztán egy ideig állt, egészen tetszése szerint. Valahányszor nekiindult, olyant lökött, mint egy muskéta. Néhány napig vattával béleltem ki a mellényzsebemet, de aztán végül is elvittem az órát egy másik óráshoz. Ez ezer apró darabra szedte szét, roncsait ide-oda forgatta nagyító üvege előtt, aztán pedig kijelentette, hogy a rúgó nincs egészen rendben. Ki is javította, s megint összerakta az órát. Most aztán jól járt — csak a két mutató minden tíz perc után mint az olló szára összecsukódott, s aztán együtt futották meg körpályájukat.

Nincs emberfia ezen a világon, még ha a legbölcsebb volna is, aki ilyen órából kitudja, hogy tulajdonképen hányat ütött. Megint elmentem tehát, hogy segíttessek a baján. Most aztán azt mondta az az ember, hogy a kristály elferdült és a spirálrúgó görbe, hogy a szerkezet egy részét újra kell bélelni. Mindezeket a hiányokat eltüntette s az órámat azontúl nem is érhette kifogás, csak néha-néha, mikor már körülbelül nyolc órát rendesen járt. Ilyenkor aztán belsejében egyszerre mozgásnak indult minden, zümmögni kezdett, mint a méh, két mutatója oly fürge forgásnak indult, hogy alig lehetett megkülönböztetni őket egymástól, s szinte olyanok voltak, csak, mintha valami pókháló volna a számlapon. Hat vagy hét perc alatt végigrobogott az egész következő huszonnégy órán, aztán egy roppanás és csendesen megállt. Lesujtott szívvel mentem el megint egy másik óráshoz és végignéztem, mint szedi szét a szerkezetét. Közben nekikészültem, hogy keresztkérdések alá veszem, mert most már kezdtem únni a dolgot. Eredetileg az óra kétszáz dollárba került és most már két vagy három ezret adtam ki javításra. Amint ott álltam és néztem a munkáját, ez az ember ismerősnek látszott. Tényleg nem tévedtem. Az órás azelőtt gépész volt a gőzbárkán, még hozzá nem is valami kitűnő gépész. Mint mind a többi órások, ő is gondosan megvizsgálta minden részét és ugyanolyan komolyan mondta el az ítéletét.

Igy szólt:

— Túl sok a gőze, a beállítható csavarkulcsot a biztonsági szelepre kell akasztani.

Ott nyomban és azonnal bevertem a fejét és saját költségemen temettettem el.

William nagybátyám — Isten nyugosztalja — azt szokta mondani, hogy a jó ló addig jó ló, míg egyszer meg nem szökik, s a jó óra addig jó óra, míg nem kerül órás kezébe. Gyakran törte rajta a fejét, hogy tulajdonképp mi is lesz az elzüllött üstfoltozókból, puskaművesekből, suszterekből, patkolókovácsokból [illegible] és gépészekből — de [illegible] senki se tudott neki felvilágosítással szolgálni.

Zsitosjános a lombok között

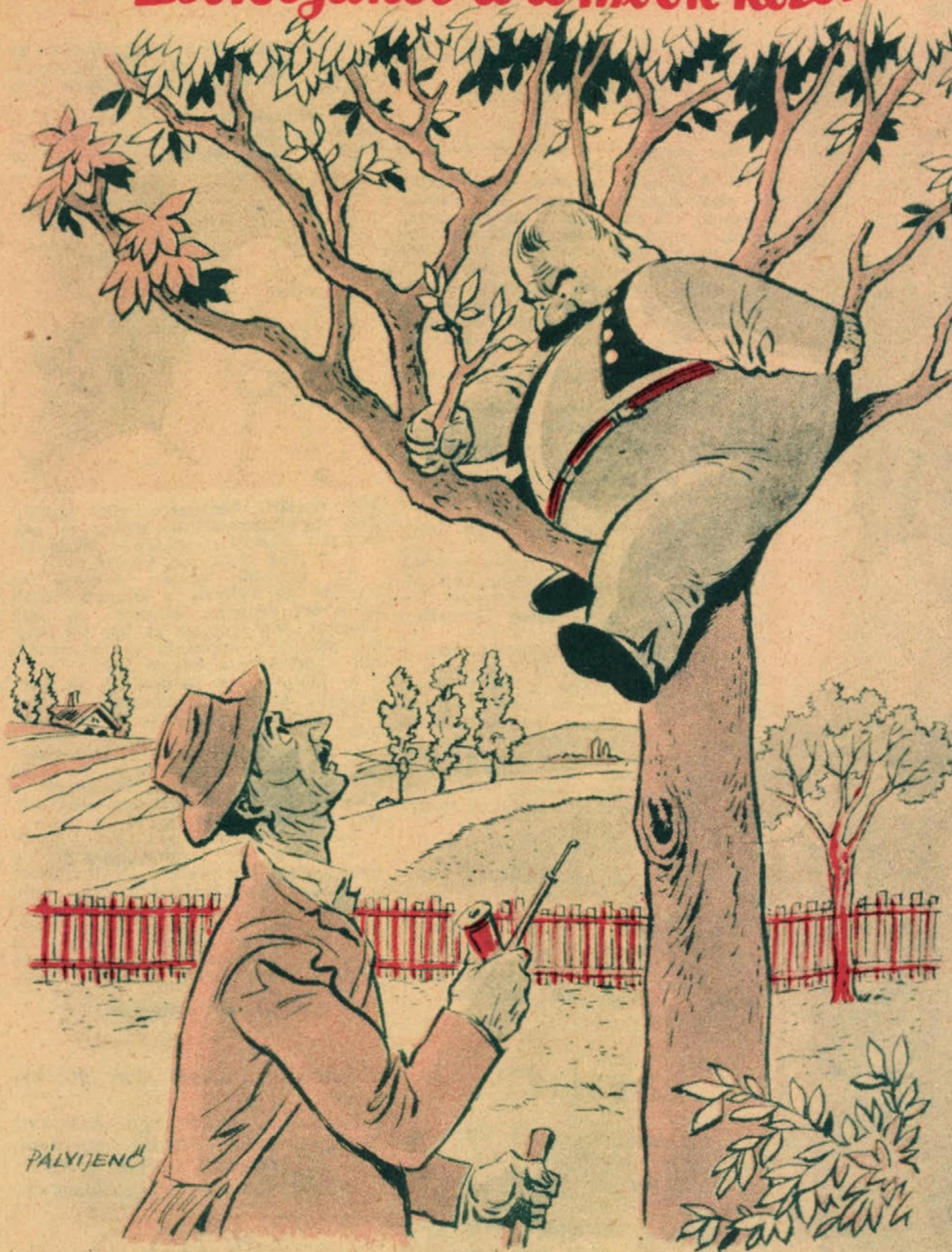

— Hát maga mit keres odafent?
— Az idén kevés a hernyó, hát magam rágom a termést.

Május elseje után

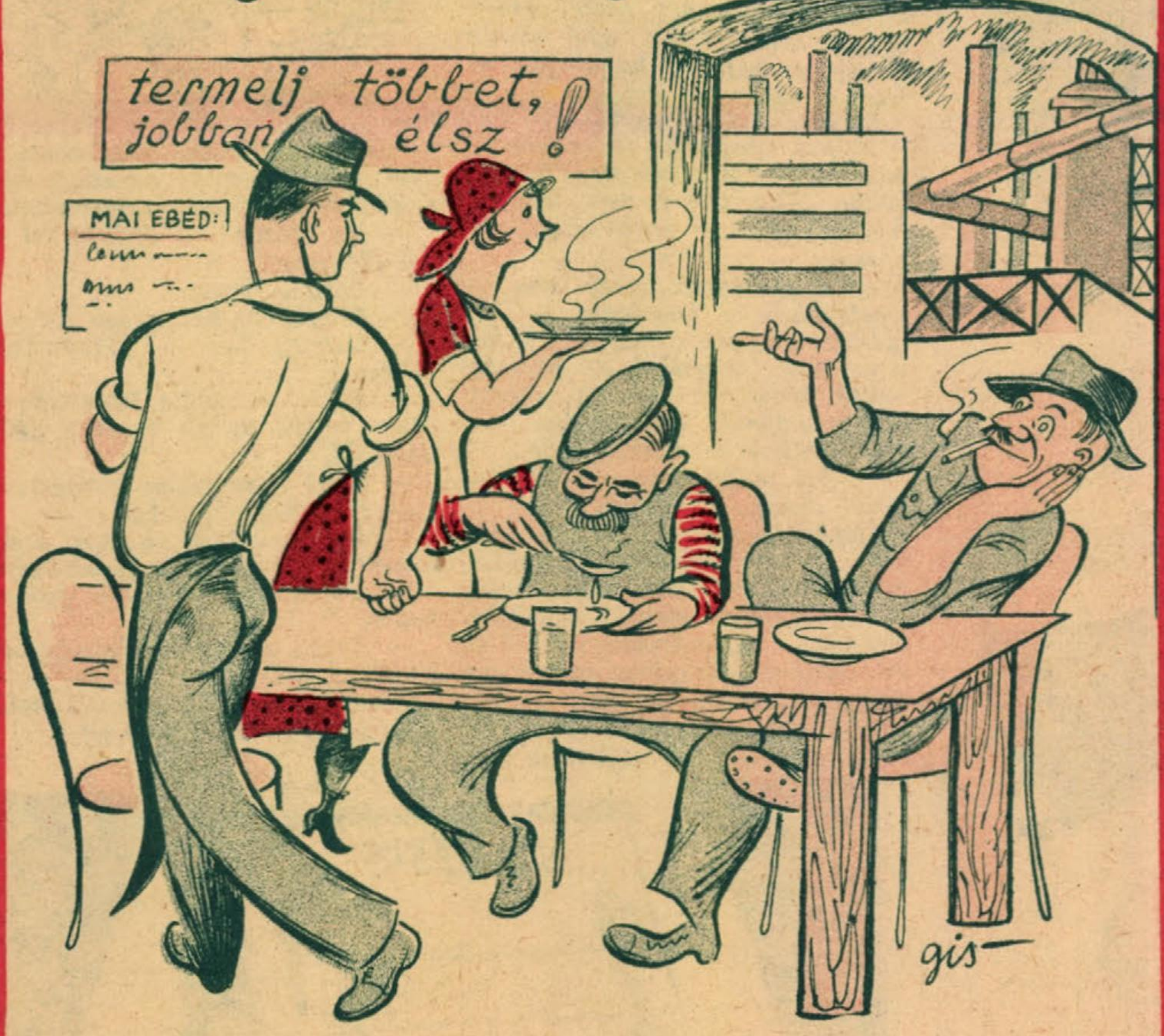

— Kitűnő munkás maga, szaktárs. Még mindig 300 százalék felett teljesít, ahogy május elsejére felajánlotta, pedig már elmult május elseje.

— Igen, mert én nem a naptárt nézem, hanem az ország érdekét!

A dühös staféta

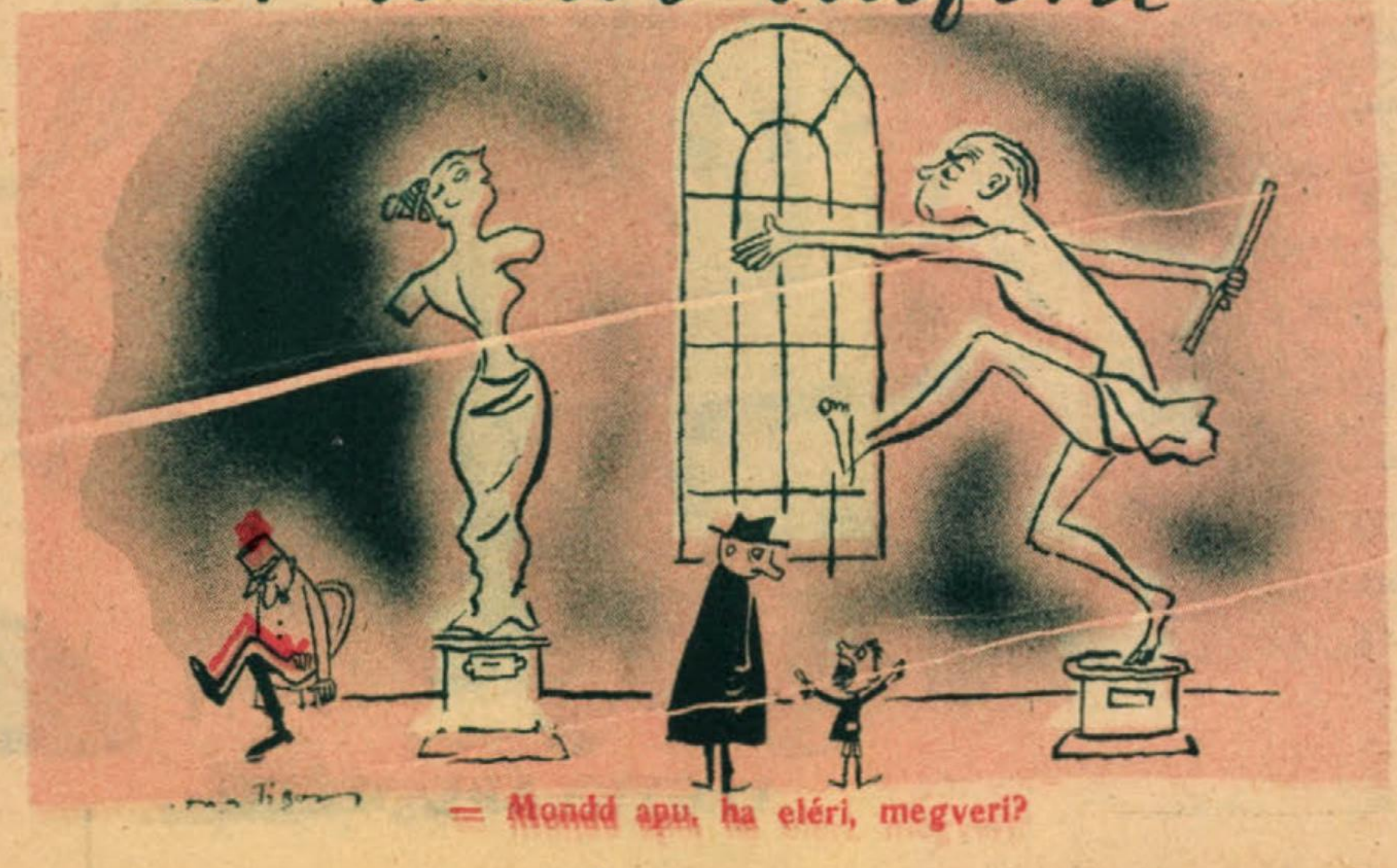

— Mondd apu, ha eléri, megveri?

Csevabcsicsa

Remélem ismeri az olvasó a csevabcsicsát. Ha esetleg nem, megismeri majd az alábbi történetből.

Nagyon éhes voltam, gyors vacsorára beültem az első útbaeső vendéglőbe. Hihetetlennek hangzik, pedig tény, hogy a Szent István-körúttól két percnyi járásra egy dalmát vacsorázóhelyet találtam. Az elősiető pincéren kifogástalan frakk feszült és csak a kívülről hozzáviselt jégernadrág kölcsönzött neki némi dalmát jelleget. A helyiségben egy „urak-hölgyek" felírást viselő táblán kívül más dalmát motívumot nem találtam.

— Vacsorát kérek!

— Talán egy adag csevabcsicsát? — kérdezte a pincér.

— Hát az mi?

— Tessék csak rámbízni. Dalmát nemzeti étel, csak öt forintba kerül.

Negyedóra mulva ott párolgott előttem a csevabcsicsa. Úgy nézett ki, mint a virsli, roston sütve. Köret gyanánt apróra szelt nyershagymát, mustárt, marhavért és egy inggombot tálaltak fel, de ez utóbbit visszavitte a pincér.

— Pardon, a jégeremről esett le. Nem mertem hozzányulni az ételhez.

— Nem volna valami másfajta?

— Kérem, hozhatok esetleg razmicsát is, de az hat forint lesz.

Szemem már kopogott az éhségtől. Tíz perc mulva asztalomon láthattam a razmicsát. Olyan volt, mintha virslit roston sütöttek volna ki. Köret: apróra reszelt nyershagyma, mustár, sertésvér.

— Nem kaphatnék valami rendesebb ételt?

— Hát, ha még egy forintot rá tetszik szánni, akkor hozhatok csurmasztiát.

Éhségemben megettem két papírszalvétát és az asztalkendő felét. Még tizenöt perc sem telt bele, hozták a csurmasztiát. Ez olyan virslihez hasonlított, amelyet roston sütöttek. A köretben kappanvért is felfedeztem.

— Látom, nem tetszik, — szólalt meg a pincér — úgylátszik ön gourmand ember. Hozom hát üzemünk különlegességét a pleszkavicát.

Amíg vártam rá, vad éhségemben elfogyasztottam fél marék sót, öt dekányi paprikát és egy hamutartót, Hotel Riviera felírással.

Végre hozták a pleszkavicát. Nem bírtam tovább, nekiláttam. Kitűnően ízlett. Elfogyasztása után megkértem a pincért, árulja el elkészítésének receptjét. A pincér közelebb hajolt hozzám:

— Hát kérem, veszünk egy pár virslit, kisütjük roston és dalmát néven tálaljuk...

— És más nem is kell hozzá?

— Dehogysem. Egy pali, aki megeszi...

Tardos Péter

Ludas Matyi azt üzeni

B. I. Egész ügyesen másolta le lapunk rajzait. De most mit csináljunk vele?

F. József. Alsónémedi. Az ilyen kedves kiszólásnak csak azon melegiben a helyszínen van hatása. Kinyomtatva már nemigen hat. Üdvözöljük.

N. B. J., Tiszaladány. H. László, Mohács-utca. G. Teri, Sz. Gyula. Nem közölhetők.

Ludas Matyi

Főszerkesztő: **GÁBOR ANDOR.**
Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA**
Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ**
Kiadja a Szabadság Lapkiadó-vállalat.
Felelős kiadó: **GOLACS ERNŐ.**
Szerkesztőség:
Budapest, V., Honvéd-utca 10.
Telefon: 127—750, 128—031.
Kiadóhivatal:
Budapest, VIII., Blaha Lujza-tér 3.
Telefon: 143—012, 143—017.
Nyomatott
a Budapesti Szikra Nyomda NV.
offset-körforgógépén
V., Honvéd-utca 10.
Felelős nyomdavezető:
Radnóti Károly.

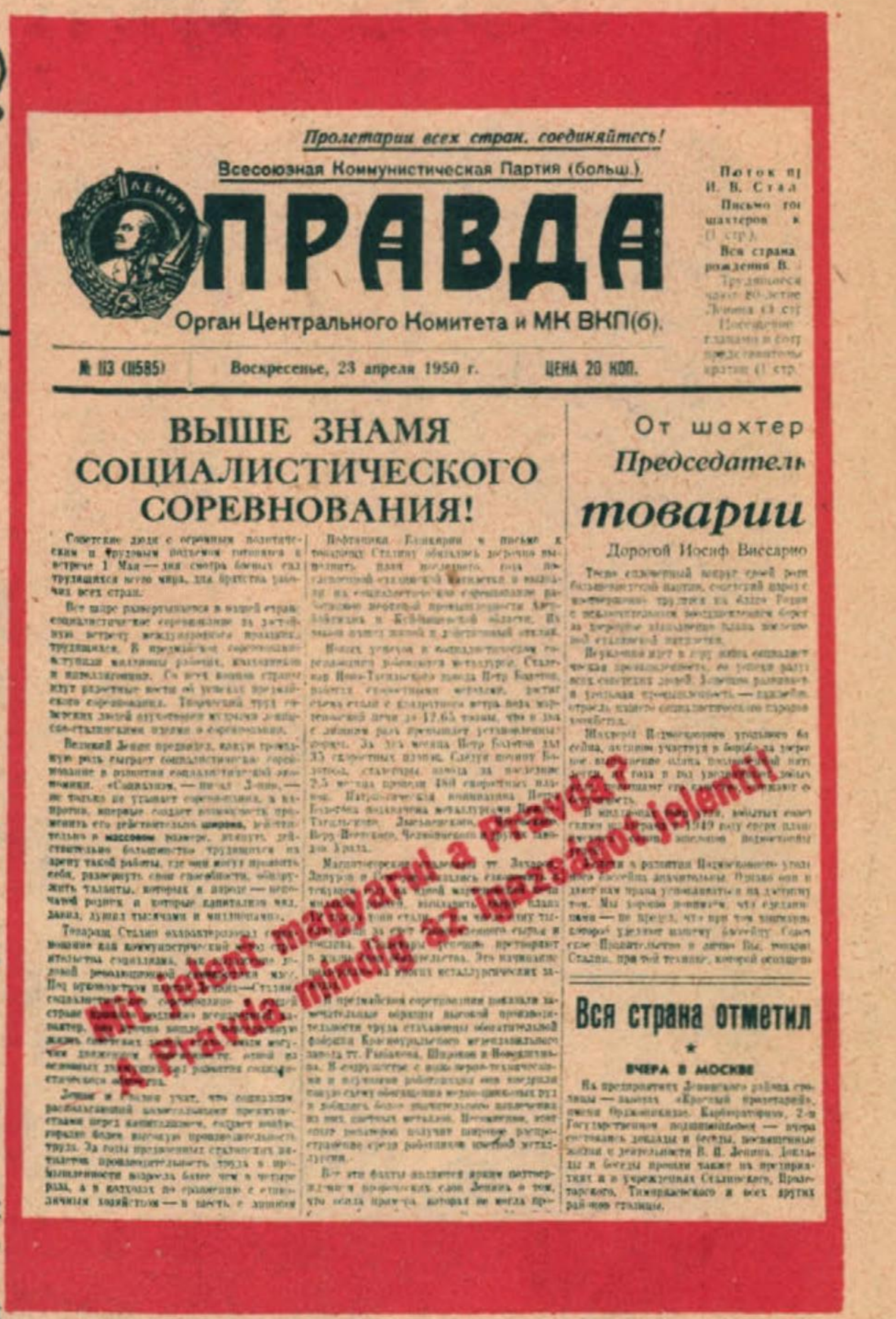

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

Всесоюзная Коммунистическая Партия (больш.)

ПРАВДА

Орган Центрального Комитета и МК ВКП(б).

№ 113 (11585) Воскресенье, 23 апреля 1950 г. ЦЕНА 20 КОП.

ВЫШЕ ЗНАМЯ СОЦИАЛИСТИЧЕСКОГО СОРЕВНОВАНИЯ!

От шахтер

Председатель

товари

Дорогой Иосиф Виссарио

Вся страна отметил

ВЧЕРА В МОСКВЕ

Mit jelent magyarul a Pravda?

A Pravda mindig az igazságot jelenti!

A csehszlovák képzőművészek kiállításáról

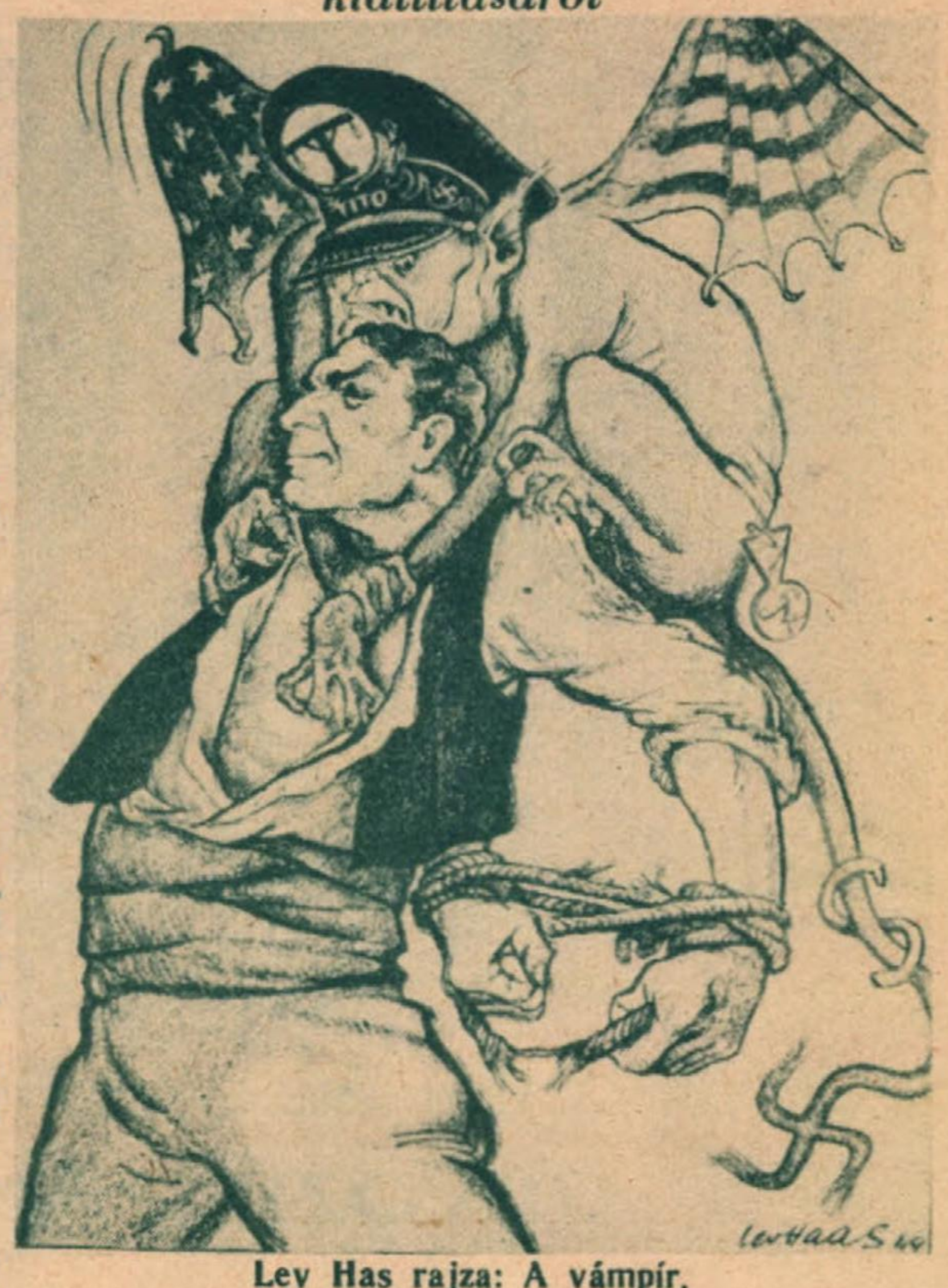

Lev Has rajza: A vámpír.

Előkelő kalapszalon a Belvárosban

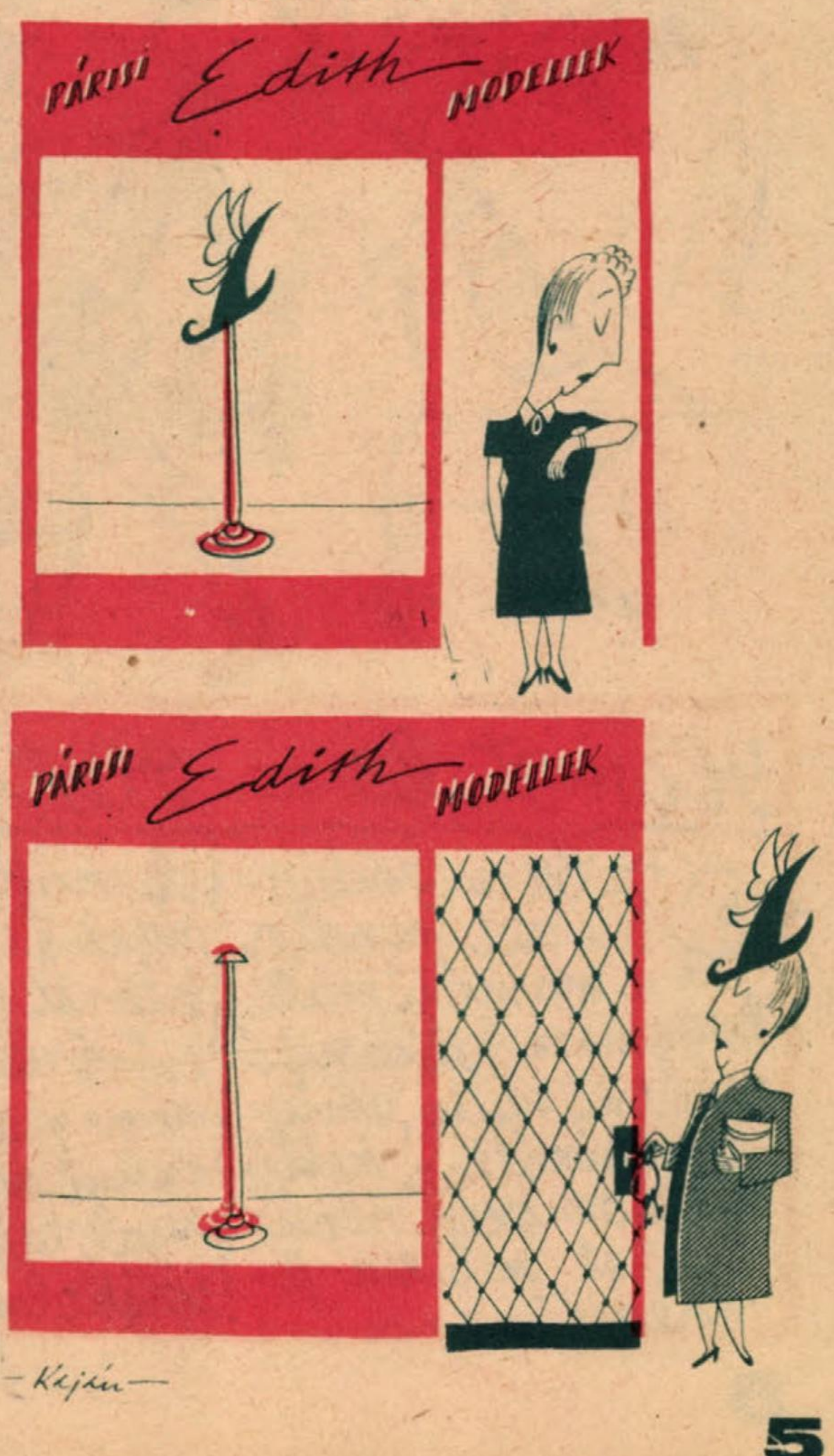

USA-export mindenekfelett

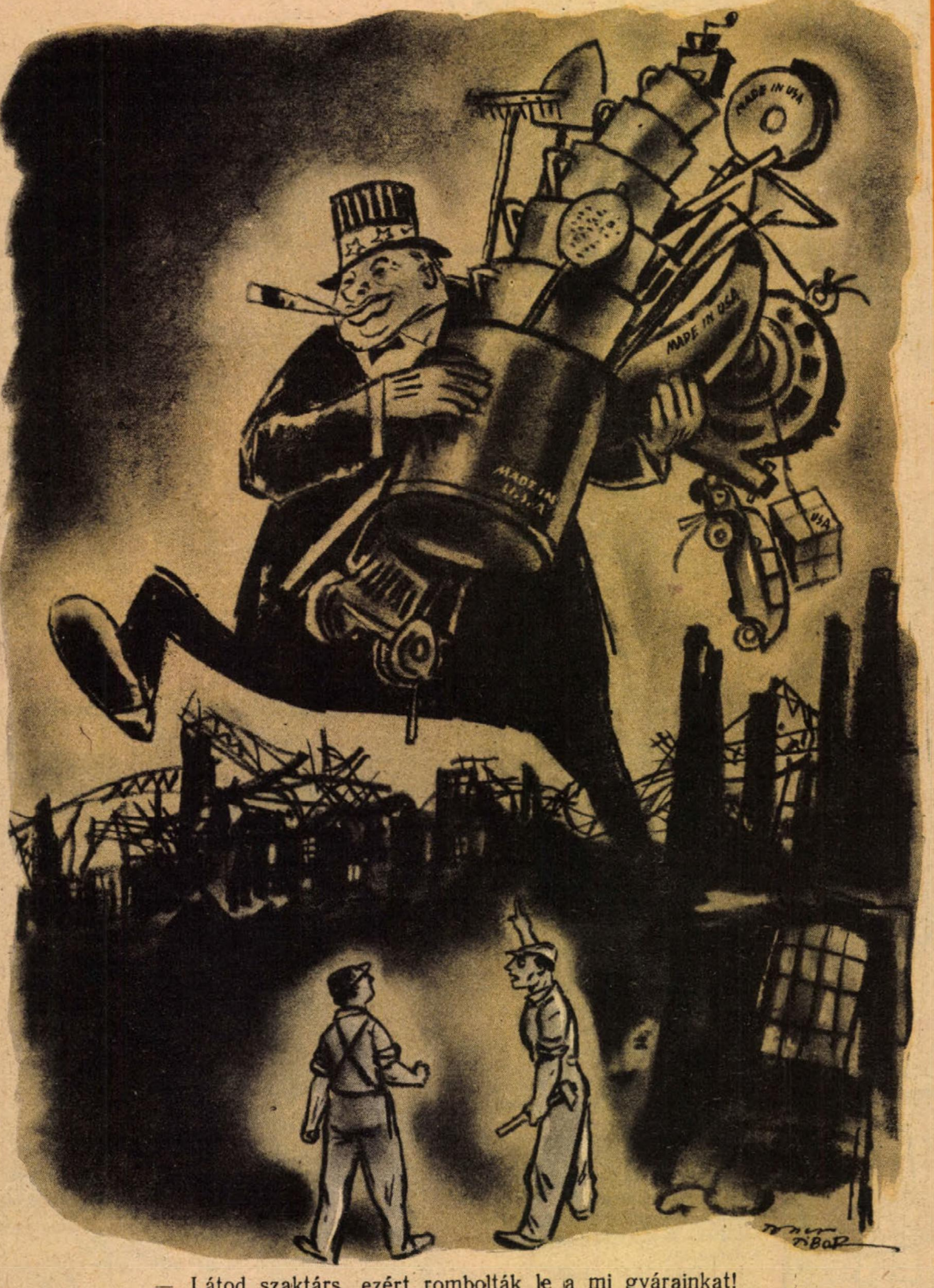

— Látod szaktárs, ezért rombolták le a mi gyárainkat!

Ezért nem temettek el Amerikában . . .

Egy ismerősöm nemrég érkezett vissza Amerikából.

— Newyorkban éltem, — beszélte — ahol pompás amerikai temetést ígértek, de én inkább az egyszerű, szabad magyar életet választottam.

Kérdően néztem rá és ő részleteket mesélt el „temetéséről".

— Egy newyorki kórházban feküdtem. Gyomorfekély, hashártyagyulladás. Az orvos már lemondott rólam. Meg is mondta nagybácsimnak:

— Tessék elkészülni a legrosszabbra.

— Pszt, ne olyan hangosan, — ijedt meg nagybácsim és az ágyamra mutatott: még meghallja.

— Már nem hall semmit, — mondta az orvos és tárgyilagosan megkérdezte: — Óhajt a temetésről tárgyalni?

— Máris?! — riadt meg az öreg.

— Véletlenül itt van a „Panoráma" temetkezési egylet ügynöke. Ha önnek mindegy, akkor csinálják a temetést a Panorámával. Tőlük ugyanis 5 százalék jutalékot kapok.

— Nem sok, — állapította meg a nagybácsim — hetet is kaphatna.

Az orvos meglátta a temetkezési ügynököt a folyosón, aki a haldoklókat írta össze és behívta a szobába. Az megkérdezte:

— Második osztályút akar 400, vagy harmadikat 300 dollárért?

— Négyszázast kérek, — válaszolta gondolkodás nélkül a nagybátyám.

— Dalárdával?

— Igen.

— Lehet kard az énekesek oldalán?

— Lehet.

— Hat gyertya, vagy tizenkettő?

— Ha lehetne, huszonnégy.

Az ügynök szeme felcsillant.

— Akkor talán válasszunk elsőosztályú temetést 600 dollárért.

— Lehet.

Szerettem volna megcsókolni az öreget, aki még délszaki növényeket és 500 szavas beszédet is rendelt.

— Milyen legyen a beszéd? — kérdezte az ügynök. A legmeghatóbb, könnyfakasztó gyászbeszéd 150 dollár. Megható: 100 dollár. Szép gyászbeszéd: 80 dollár. Gyászbeszéd: 50 dollár: Beszéd: 30 dollár.

— A 150 dollárost kérem.

Az ügynök azután odajött az ágyhoz és nyilván a koporsó miatt megmért engem. Amikor az ágy lábához ért, lehajolt és így jól belerúghattam. Nekiesett az orvosnak, aki csodálkozva nézett rám.

— Maga nem haldoklik? Ez nem egyezik a diagnózisommal.

Megnézte a láztáblát és rámkiáltott:

— Megsértette a kórház szabályait. Magának már órák óta agonizálni kellene. Most felborította a Panoráma temetkezési egylettel kötött megállapodást is.

Dühös lettem:

— Nézze, én végighallgattam a temetkezési tárgyalást és hallottam a maga 5 százalékáról is. Ami ebben a kórházban folyik, ahhoz jó gyomor kell. Ha mostanáig kibírtam itt, akkor nekem jó gyomrom van. Viszont akkor miért haljak meg? Tehát semmi értelme, hogy itt feküdjem

Felöltöztem és elmentem.

ÉDESHÉT

— Azt mondják, hogy Édességhét van — mondta tegnap komoran Margitka és várakozóan nézett rám.

— Igen — mondtam rövid gondolkozás után, mert egy pillanatra sem tévesztettem szem elől a pedagógia alapvető elveit. — De csak a jó kislányoknak. Ha jó leszel, akkor van Édességhét és azt vehetsz, amit akarsz.

— Jól van — mondta keserűen és minden átmenet nélkül elkezdett jó lenni. Leült egy székre, összefonta hátul a karját és szomorúan nézett a plafonra.

Öt perc mulva felállt:

— Na, most már jó voltam, — mondta. — Menjünk az Édességboltba. Egy úttörő nem hazudik, apuka pajtás — tette hozzá ravaszul.

— A gyereknek igaza van — lépett közbe a feleségem. — Ha ígérted neki, akkor meg is kell tartani. Most lemegyünk az Édességboltba kislányom és azt választasz magadnak, amit akarsz.

Lementünk az Édességboltba.

— Azt veszel neki, amit kér — lökött oldalba a feleségem.

Megborzongtam. Az üzlet tele volt a legfinomabb dolgokkal, macskanyelvvel, drazséval, pralinéval, mokkaszemmel, konyakosmeggyel, tejcsokoládéval, síma csokoládéval. Margitka szeme úgy nyargalászott rajtuk, mint a kisegér a spájzban.

De mi lesz, ha nem lesz elég a pénz, ami nálam van? döbbent belém.

Margitka éppen egy hatalmas desszertesdobozt bámult megbűvölten. Végigszaladt rajtam a hideg.

— Apucikám, — lihegte Margitka — azt választhatok, amit akarok?

— Megígértem — mondtam komoran és lesütöttem a szememet.

— De igazán? — csillant fel a gyerek szeme.

— Igazán, igazán.

— És nem baj, ha nagyon drága?

— Dehogy baj — sóhajtottam sötéten.

— Akkor — lihegte Margitka — akkor vegyél nekem abból a gyönyörűből!

— Lehet — mondtam szívélyesen.

— De sokat! Öt dekát!

— Lehet — bólintottam s homlokomról letöröltem az izzadtságot.

— De abból — mondta gyanakodva.

— Abból, abból. Hát becsaptalak én téged valaha?

És megvettem neki az öt deka tojáscukrot hetvenöt fillérért.

ÜDVÖZLET ANYÁK NAPJÁN

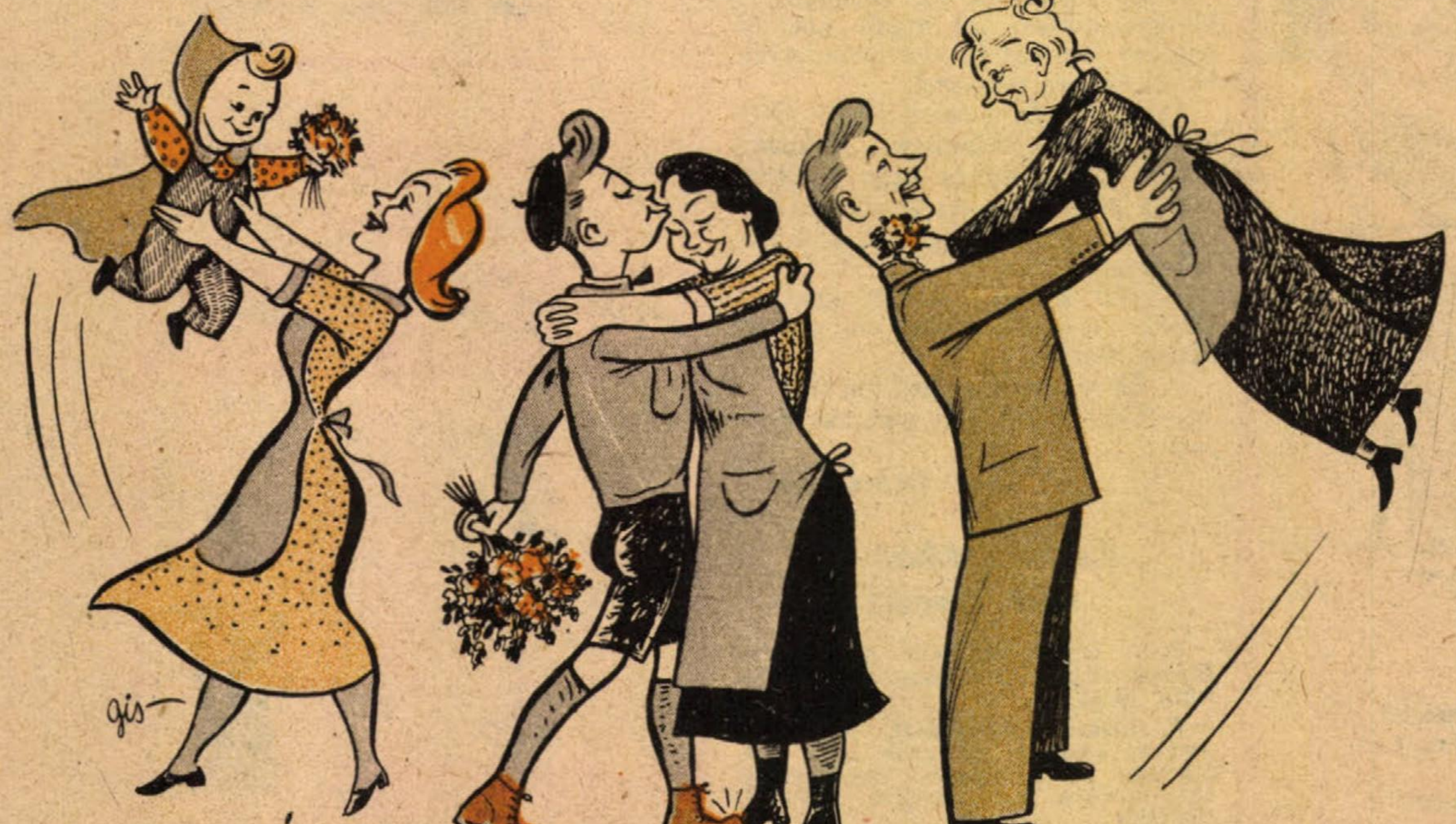

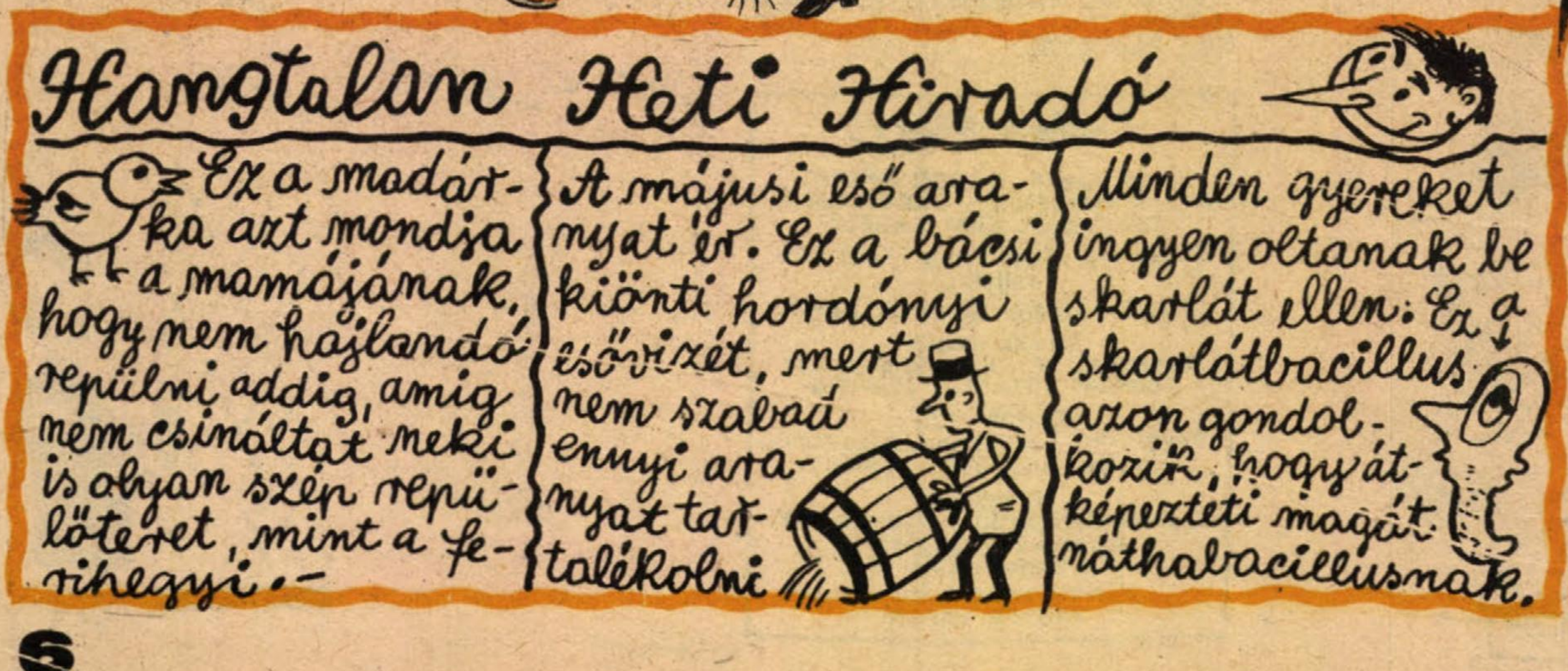

Hangtalan Heti Híradó

Ez a madárka azt mondja a mamájának, hogy nem hajlandó repülni addig, amig nem csináltat neki is olyan szép repülőteret, mint a ferihegyi.-

A májusi eső aranyat ér. Ez a bácsi kiönti hordónyi esővizét, mert nem szabad ennyi aranyat tartalékolni

Minden gyereket ingyen oltanak be skarlát ellen. Ez a skarlátbacillus azon gondolkozik, hogy átképezteti magát náthabacillusnak.

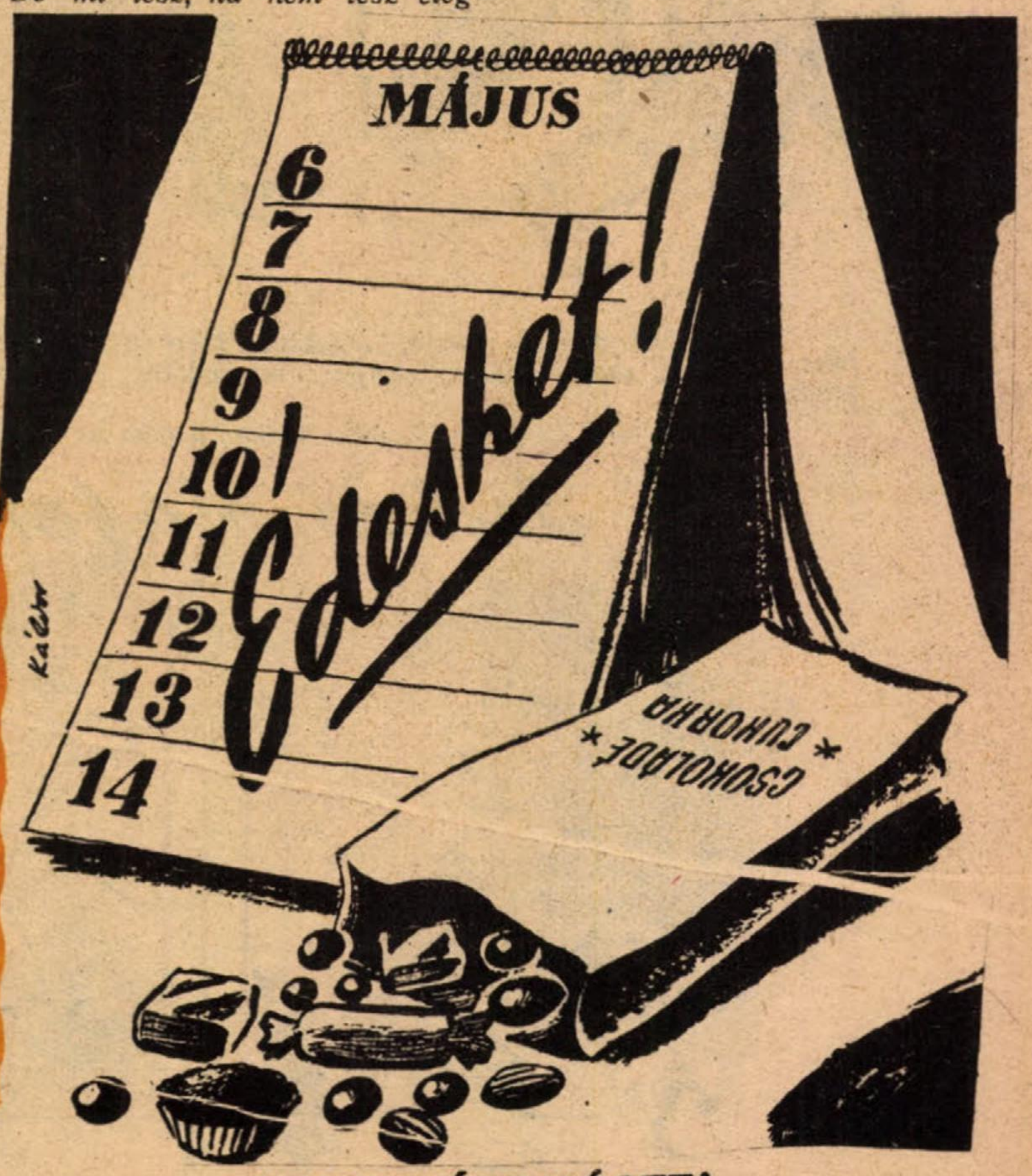

VEGYEN ÉDESSÉGET!

Pimf Pali horgászik

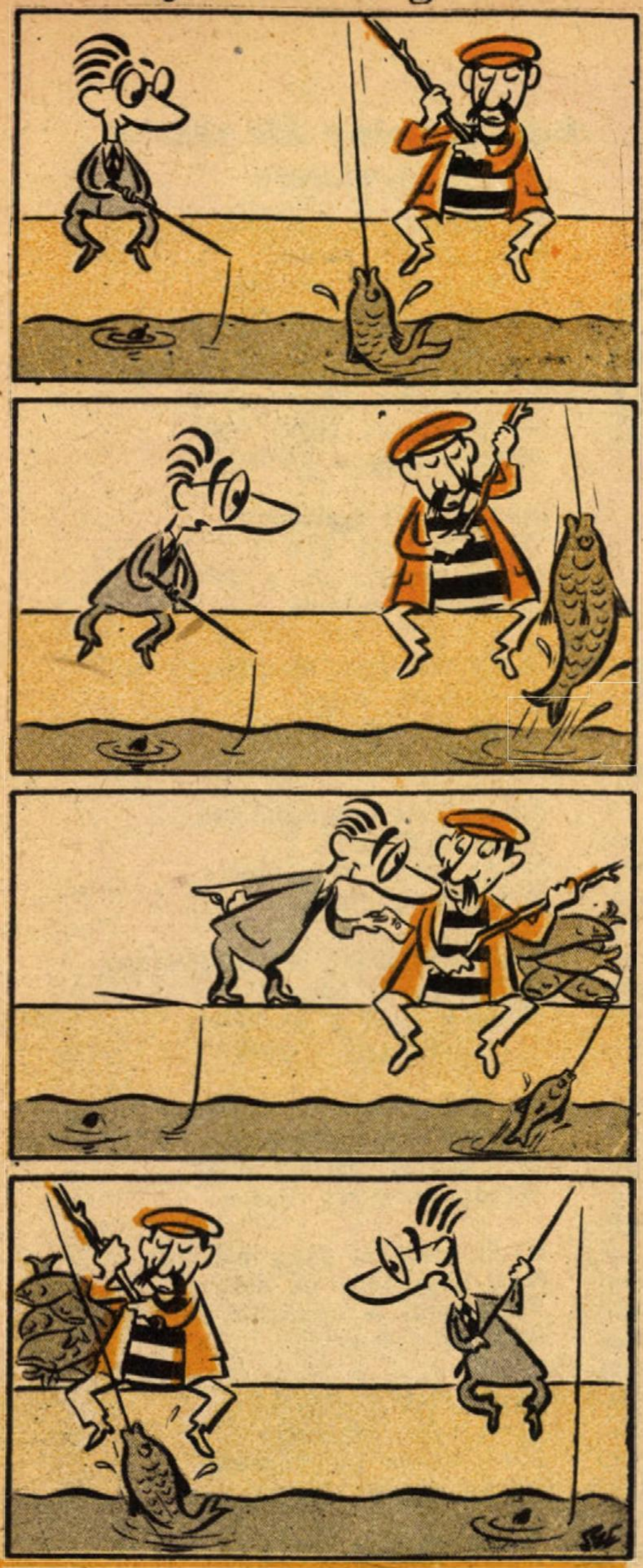

Megjelent a Szovjet Ifjúság

SZOVJET IFJÚSÁG

A magyar ifjúság találkozása a szovjet ifjúsággal

BALLADA

az elmult idők vagányairól

A néhai Francois Villon mester után szabadon

Mondjátok, hol van, hova szállt el
Kinek mint szappan habzott szája,
És forró feje akként hűlt le,
Hogy egy kis benzint öntött rája,
Vajjon hová szállt el körünkből
A pamacsbajszú mázoló,
Kit Hitlernek, vagy hogy is hívtak —
Hol van már a tavalyi hó?

S a Duce is vajjon hová lett,
Ki szintén szerepelt a ringben,
Ki derűsen bömbölt sok évig
Lőcslábbal és fekete ingben,
Hogy is hívták csak? Mussolini?
Elnyargalt az is, mint a ló,
És megint felmerül a kérdés:
Hol van már a tavalyi hó?

És hol van már a generális,
Kit hívnak Csang-Kájnak és Seknek
S ki Washingtonban és Newyorkban
Annyira tetszett egyeseknek,
Elszállt, mert úgy fenékberúgták,
Hogy arra már szegény a szó,
Megilletődve kérdem újfent:
Hol van már a tavalyi hó?

Ámde türelmet s engedelmet
Kérek most hölgyek és urak,
Mert befejezni ezt a verset
Későbben lesz módomba csak:
Mikor boldogan felsóhajtunk
— Még elgondolni is mi' jó! —:
Vajjon hová lett Truman Harry,
Az utolsó tavalyi hó?!...

•

Gergely Miklós

Sárga vezér a jósnál

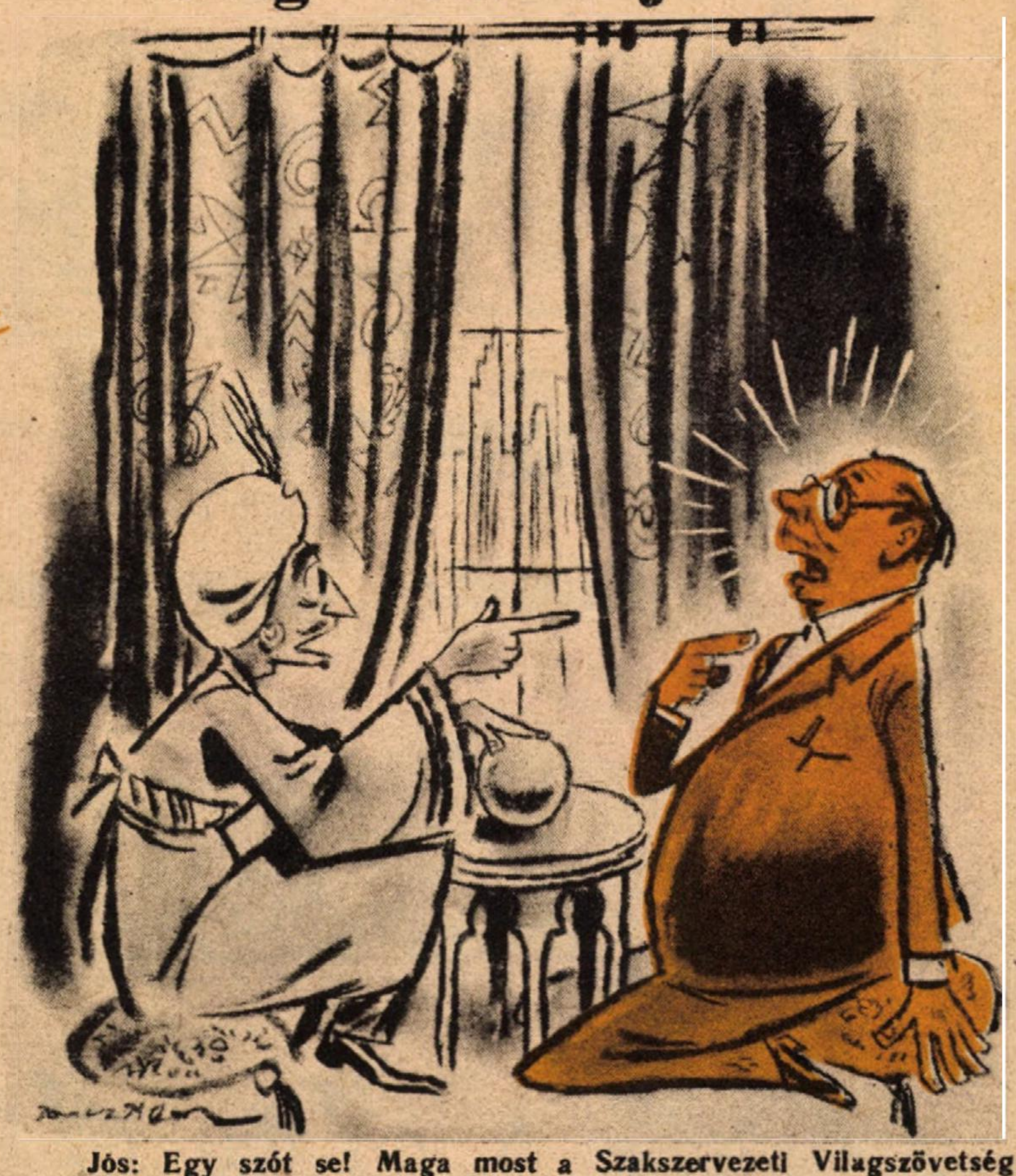

Jós: Egy szót se! Maga most a Szakszervezeti Vilagszövetség budapesti ülésére gondol!
Amerikai szakszervezeti vezető: Honnan tudja?
Jós: Mert látom, hogy sárga az irígységtől.

Földrajzi vicc

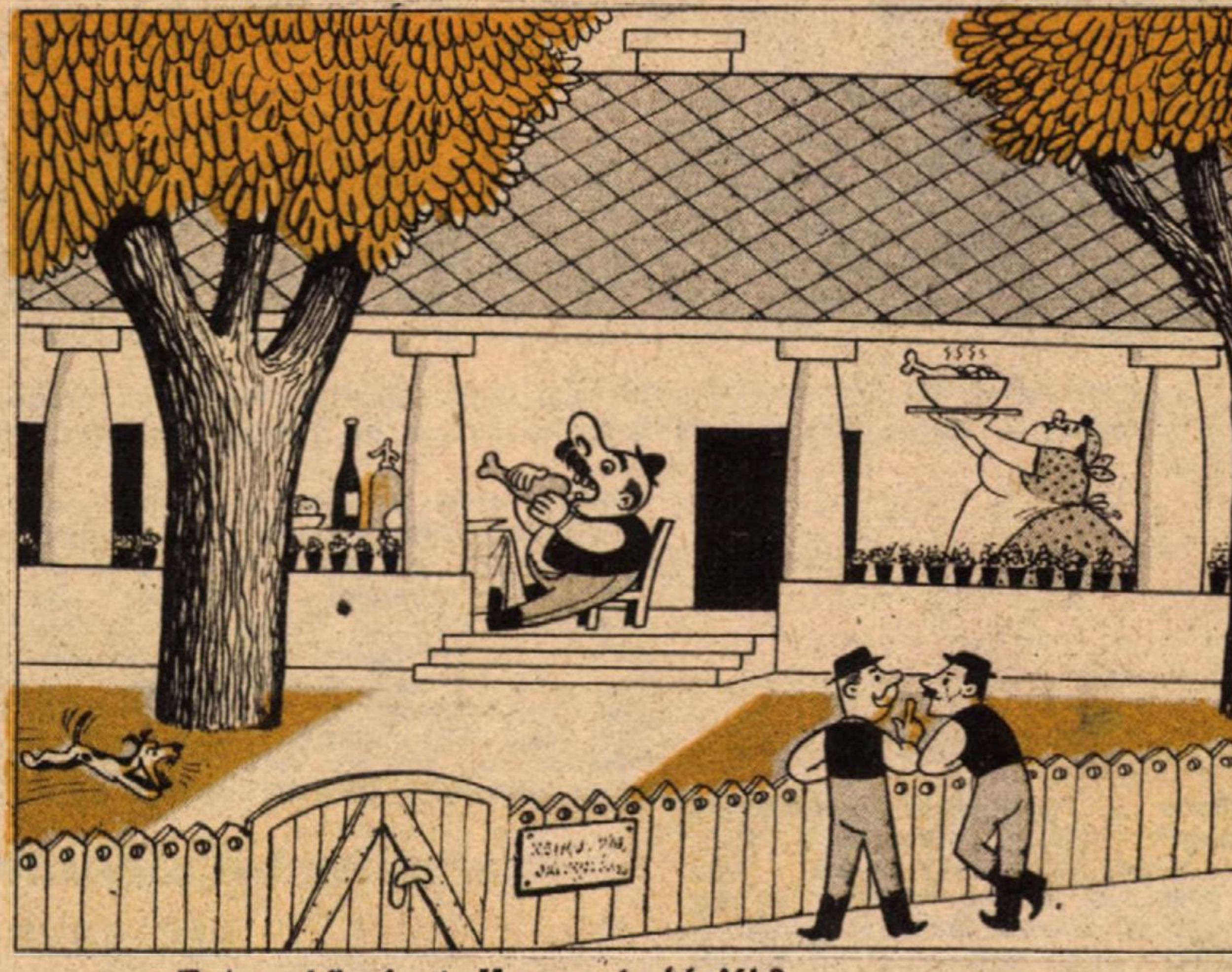

— Ezt a községet Hevesnek hívják?
— Nem, Pápócnak.
— Ezt a kulákot Marcinak hívják?
— Nem, Zsigának.
— Hát akkor mért él úgy, mint Marci Hevesen?

Akinek hiába változtak meg az idők (Kovács István beszédéből)

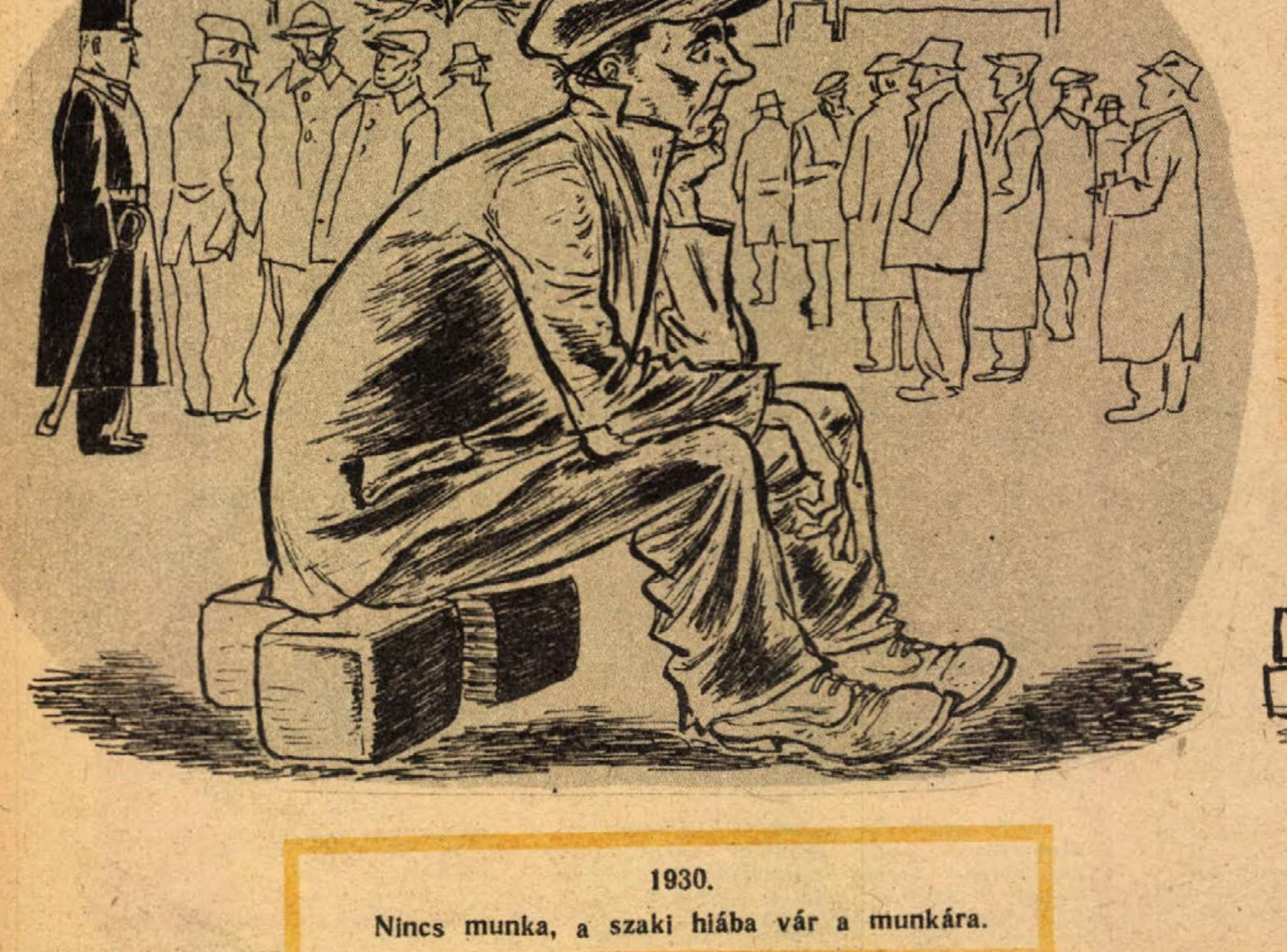

1930.
Nincs munka, a szaki hiába vár a munkára.

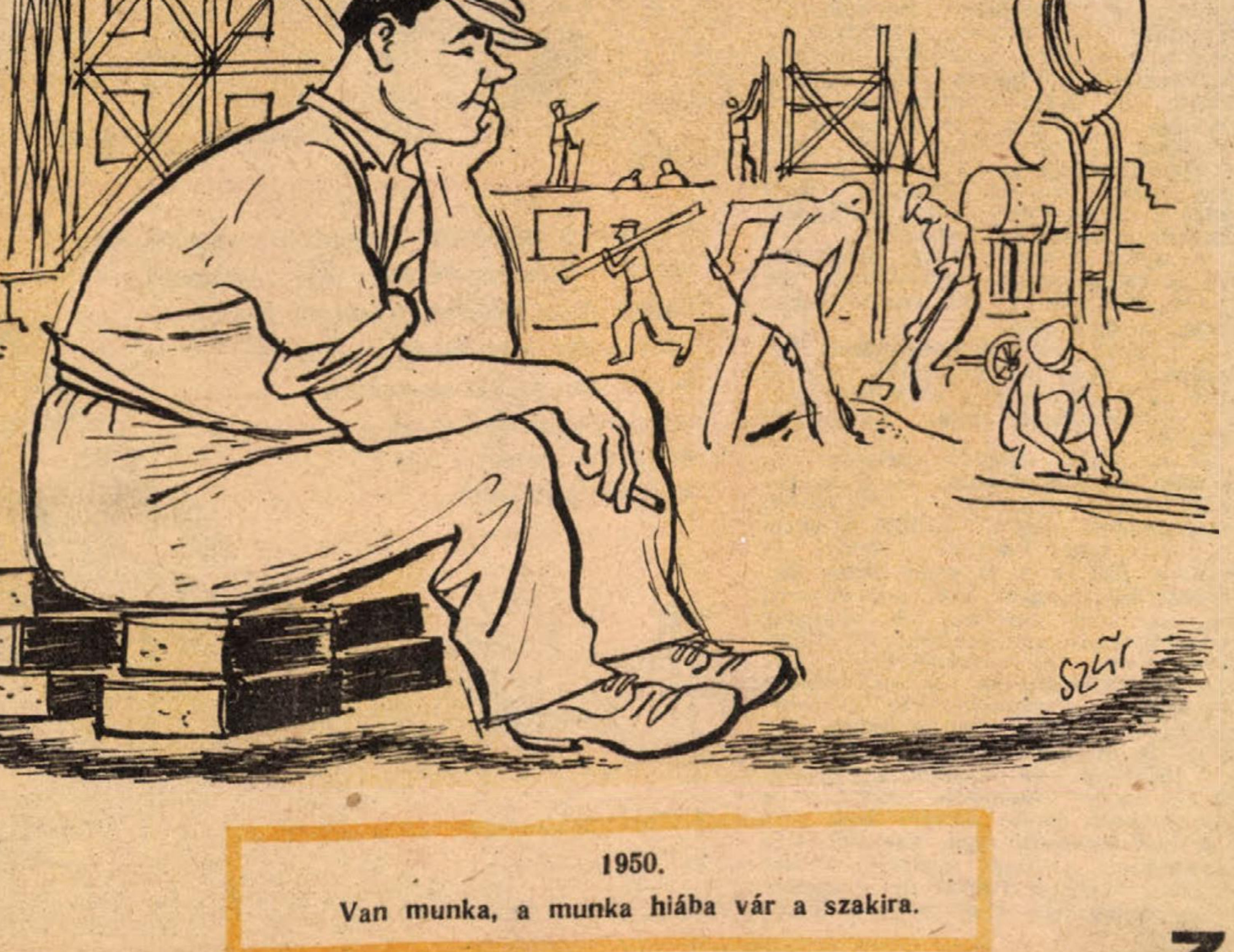

1950.
Van munka, a munka hiába vár a szakira.

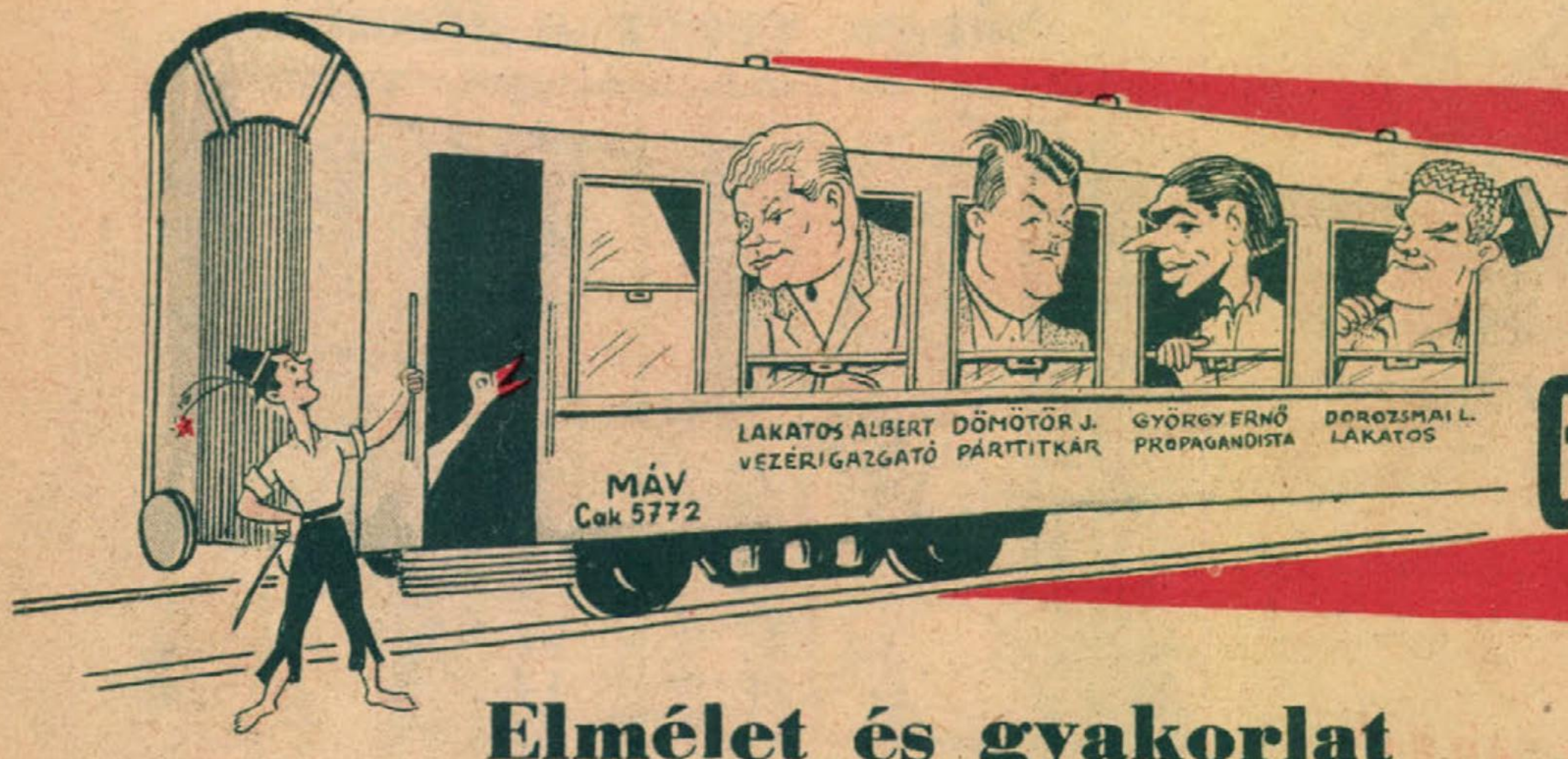

LUDAS MATYI A GYŐRI VAGONGYÁRBAN

Elmélet és gyakorlat

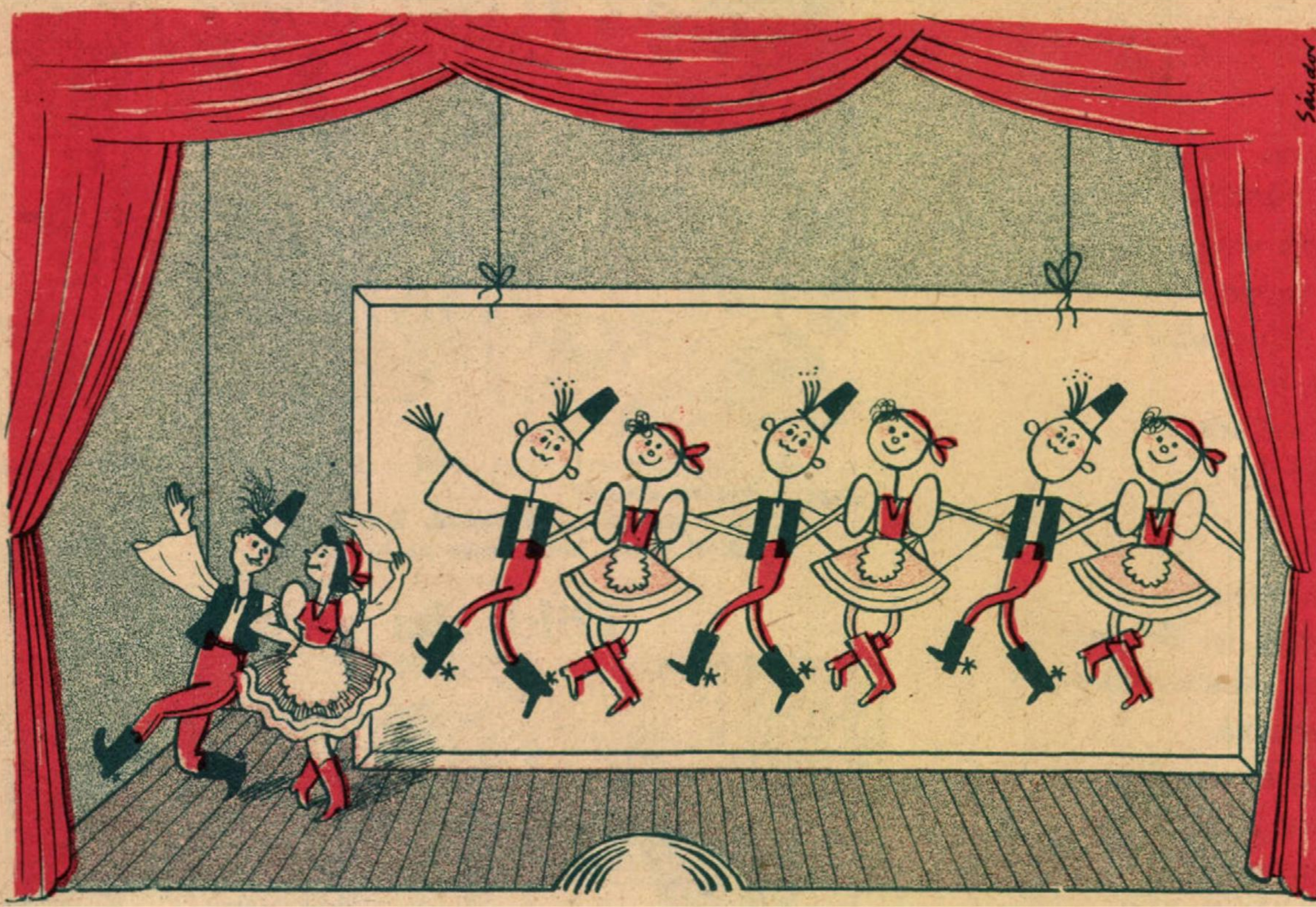

Képünk az elméletileg nagyszámú népi tánccsoportot ábrázolja, működés közben. A gyengédszívű Ludas Matyi javaslata a teljes tánccsoport összehozására; ha hiány van táncosokban, rajzoljanak maguknak.

Belépünk a kapún-

és szemünk, amely némileg már hozzászokott a nagy méretekhez, most mégis tágra nyilik. Hatalmas, lüktető, élő város ez a Győri Vagóngyár. Magasra tornyozott vasalakzatok és üde gyepfoltok között loholunk a széles utcákon és tereken át. Időnk véges, a Vagóngyár pedig végtelen.

Az autógépműhelyben a legmodernebb gépek hosszú katonás sora fogad. Innen nem lehet elmenni egyhamar. „Nahát! Óriási! Kolosszális! Ijesztő!" és még sok más indulatszó hagyja el ajkunkat, de csakhamar kiderül, milyen szegény indulatszótárunk, mert az újabb csodálkozásokra csak régi szavakat találunk. Földbe gyökerezett lábbal állunk meg egy-egy szovjetgép előtt. Figyeljük a zuhogó sárgás olaj alatt ütemesen dolgozó karokat, amint emberi okossággal fúrják, vésik, alakítják, levágják és eldobják a „darab"-ot. Az elhasznált olaj cirkulál, mindig újból körbesétál, míg el nem fárad. Eszes, tárgyilagos és lendületes ez a gép. Mint a szovjet nép maga.

A vagónosztályon

ismét földbegyökerezett lábbal szemléljük az éppen elkészült új harmadosztályos vagónokat. (Általában lábunk annyit gyökerezik a földbe, hogy a tervezett 8 óra helyett éjjel 12-kor érünk Pestre.) Ez a harmadosztályú kocsi csillog, villog és szikrázik, mint egy ékszeres doboz. Az ülések párnázottak és bőrből készültek. Ilyen ülésen azelőtt csak a kormányfőtanácsos úr neje ringattatta közkedvelt és méltóságos fenekét, amikor a birtokra utazott, hogy hisztériájából juttasson egy keveset a falu egyszerűbb népének is. Most ezen a kocsin talán éppen az az olajos arcú szaktárs fog utazni, aki a szomszédos féligkész vagón tetején, kezében a hegesztő szerszámokkal ontja a szikrákat, mint a csillagszóró csodagyertya. Igen, ez így van és így is marad, méltóságos asszonyom, ha meg is méltóztatik pukkadni.

A SELEJT MUMUSA ellen harcol az öntöde elszánt serege. „Leszorítottuk átlagosan 4%-ra", mondja büszkén a pirosarcú műhelypropagandista. A tágas előteremben túristákká vedlünk át, a kész darabok hegyei között kígyózó ösvényeken haladunk, tapogatva az utat és keresgélve egymást. (Vorosin elvtárs nem örülne ennek!) Benn az öntödében, az izzó kemencék és öntvények között óvatos gyárlátogató lépteinkből rendszertelen ütemű tojástánc alakul, a fejünket veszélyeztető darruláncok alatt ijedten húzzuk be a nyakunkat: ha egy ilyen láncocska fejbeveri az embert, az állítólag erősen befolyásolja a gondolkozást. A magtömőpad mögött beszélgetünk Nagy Sándorné brigádvezető élmunkással. Egy percre abbahagyja a dögönyözést és kézfogásra nyújtja a könyökét. (A többi keze agyagos.) „Hát harcolunk a selejt ellen. Ilyen cédulákat rakunk oda a selejtcsinálók munkapadjához." Idemutat egy cédulát, ez van rajta:

Kovács Lajos ma 3 rúgótakaró-selejttel károsította meg a nép államát, vagyis saját magát. Ezért
felmehetett volna Pestre és megnézhette volna az összes színdarabokat,
vehetett volna 1 ruhát,
6 pár cipőt,
15 liter rumot (de ezt nem ajánljuk).

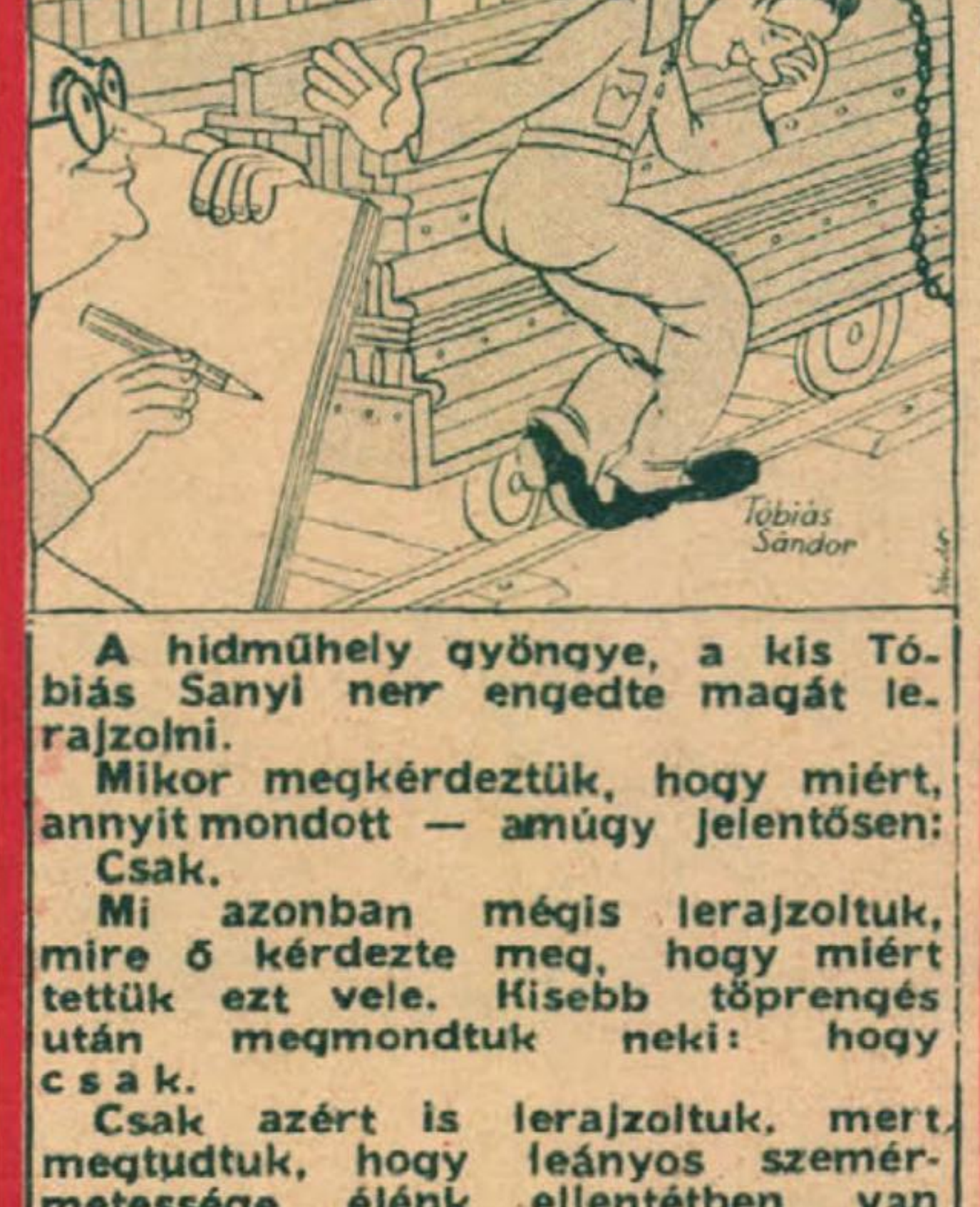

A hidműhely gyöngye, a kis Tóbiás Sanyi nem engedte magát lerajzolni.

Mikor megkérdeztük, hogy miért, annyit mondott — amúgy jelentősen: Csak.

Mi azonban mégis lerajzoltuk, mire ő kérdezte meg, hogy miért tettük ezt vele. Kisebb töprengés után megmondtuk neki: hogy csak.

Csak azért is lerajzoltuk, mert megtudtuk, hogy leányos szemérmetessége élénk ellentétben van avval a férfias daccal, amivel a SzIT-munkát elhanyagolja.

Egy szegény kis csavar története

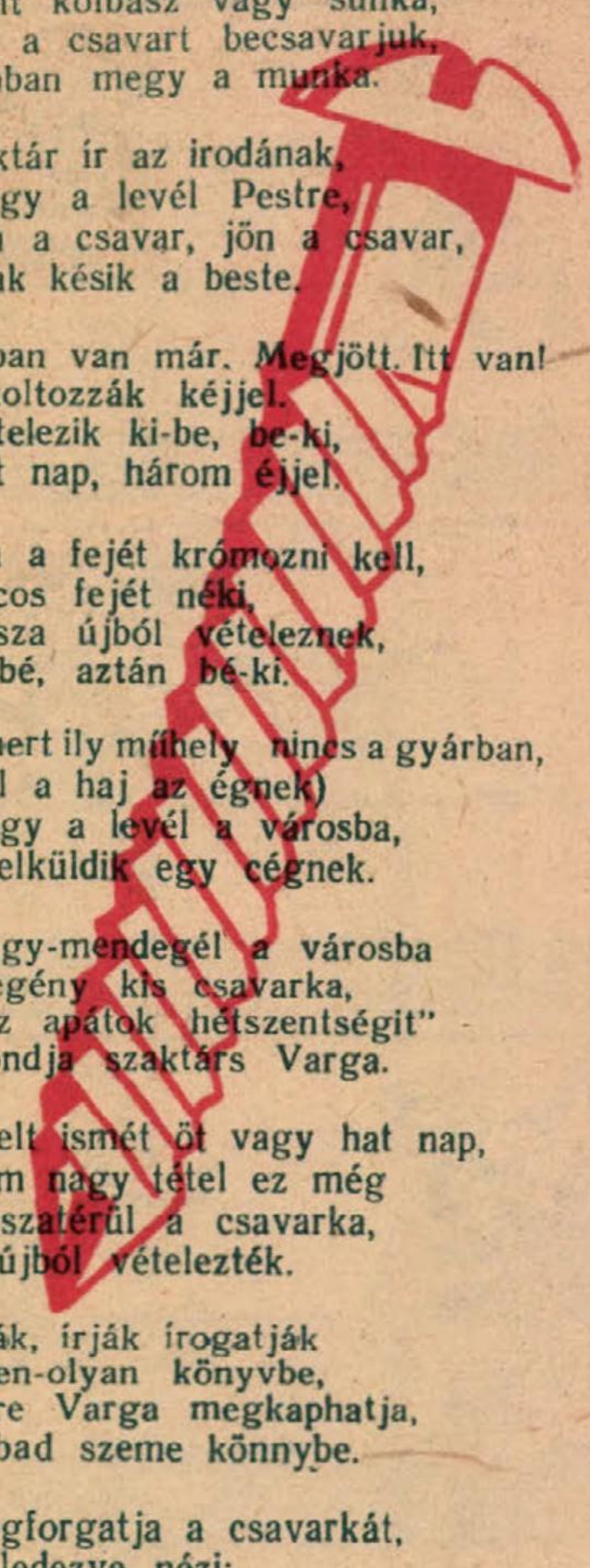

Mit gondolt ki egy szép napon
Műhelyfőnök Varga?
Izent egyet a raktárba:
Csavar kell, csavarka.

Úgy kell nékem az a csavar,
Mint kolbász vagy sunka,
Ha a csavart becsavarjuk,
Jobban megy a munka.

Raktár ír az irodának,
Megy a levél Pestre,
Jön a csavar, jön a csavar,
Csak késik a beste.

Útban van már. Megjött. Itt van!
Rikoltozzák kéjjel.
Vételezik ki-be, be-ki,
Két nap, három éjjel.

Ám a fejét krómozni kell,
Dacos fejét néki,
Nosza újból vételeznek,
Ki-bé, aztán bé-ki.

S mert ily műhely nincs a gyárban,
(Áll a haj az égnek)
Megy a levél a városba,
S elküldik egy cégnek.

Megy-mendegél a városba
Szegény kis csavarka,
„Az apátok hétszentségit"
Mondja szaktárs Varga.

Eltelt ismét öt vagy hat nap,
Nem nagy tétel ez még
Visszatérül a csavarka,
S újból vételezték.

Irják, írják írogatják
Ilyen-olyan könyvbe,
Mire Varga megkaphatja,
Lábad szeme könnybe.

Megforgatja a csavarkát,
Hűledezve nézi:
Annyi idő telt el közbe,
Anyacsavar lett belőle,
Az ántiját néki.

Gádor Béla

Hej, targonca!

Láttam a gyönyörű elektromos targoncát, amely nem volt mindig gyönyörű, sőt volt egy idő, nem is olyan régen, amikor legnagyobb bánata volt a gyárnak. Ez akkor volt, mikor az azóta sóhivatalba került Kétbalkezes János volt a műszaki atyaisten. Ez a következőt mondta hasonszőrű cimborájának, Szájasnak, a Nagy Konstruktőrnek, aki, hála a Pártnak, azóta eltünt a balfenéken.

— Nézd egykomám, Szájas. Konstruálj egy targoncát, tudod, olyan elektromos emelőfélét. Nem baj, ha sok pénzbe kerül, elvégre mi is sok pénzbe kerülünk, mégis bírja az állam.

— Idő előtt meglesz, — jelentette ki Szájas dölyfösen. Három éjjel, három hónapon keresztül tervezgetett. Főkép azt tervezgette, Galyára vagy Siófokra menjen-e nyaralni. Hiba azért nem volt és egy napon, kicsit a határidő után, sikerült összetákolni a targoncaféleséget. Kicsit nagyon is idő után lett meg ugyan a terv, kicsit nagyon komplikált is volt, de nem bántott senkit, csak néhány mérnököt, azokat pedig megdorgálta a Kétbalkezes, miért nem hisznek a Szájasnak, ennek a zseniális horgásznak. Ezekután hamarosan elkészült a targonca s bár használni lehetett, de legalább jó ronda volt, mint a lidérc; a százféle rajta levő szerkezeten a kutya sem tudott eligazodni s olyan nehéz volt, mint a vállalatvezető álma azon az éjjelen, mikor végkép kiderült, hogy ezzel a targoncával nem tudják teljesíteni a szállítási határidőt.

A gyári mamák azzal ijesztgették a rakoncátlan nebulóikat: Vigyázz Peti, Csibi, ha rossz leszel, elvisz a targonca.

E kudarc után természetesen felvetődött, hogy ki a felelős. Ez jó játék volt és csak a párttitkár meg a vállalatvezető foga csikorgott időnként.

— Én nem vagyok felelős. — mondta a Kétbalkezes. — ő a felelős. És mutogatott a világűrbe, mint akinek végre megjött az esze.

— Én sem vagyok felelős, — mondta Szájas s az eget nézte, továbbá megnevezte azt az egyént, aki szerinte felelős. A nevezett csoportvezető azt mondta: ő pláne nem felelős és megnevezte a következő láncszemet. A következő láncszem azt mondta, úgy is mint művezető, hogy hagyják békén és hogy őt mindig macerálják és hogy ő a bűnbak és hogyha a műhelyfőnök nem puskázta volna el a dolgot, nem lenne semmi baj.

A műhelyfőnök csak szeliden káromkodott, a haját tépdeste s azt mondta, hogy ő fütyül az egészre, ő egy beteg ember és hogy a Szerkesztés meg a határidő miatt van az egész és hogy egye meg a fene, de hogy kit, azt már nem árulta el.

A vállalatvezető viszont azt mondta, mindenki felelős, ő is felelős s hozzáfogott tiszta vizet önteni a pohárba. A Kétbalkezes Jánost és Szájast, a nagy konstruktőrt és még néhány hasonszőrűt megtanított szárny nélkül repülni. Ezzel szemben kerített remek konstruktőröket, akik szerkesztettek olyan targoncát, amellyel be lehet hozni a lemaradást, a határidőt is be lehet tartani, s aminek láttára összeszalad az ember szájában a nyál és a mamák is azt mondják már: Pistike, ha jó leszel, elviszlek a gyárba és megsimogathatod a targoncát.

N. S. J.

Ha a szemináriumok lemorzsolódása így tart tovább

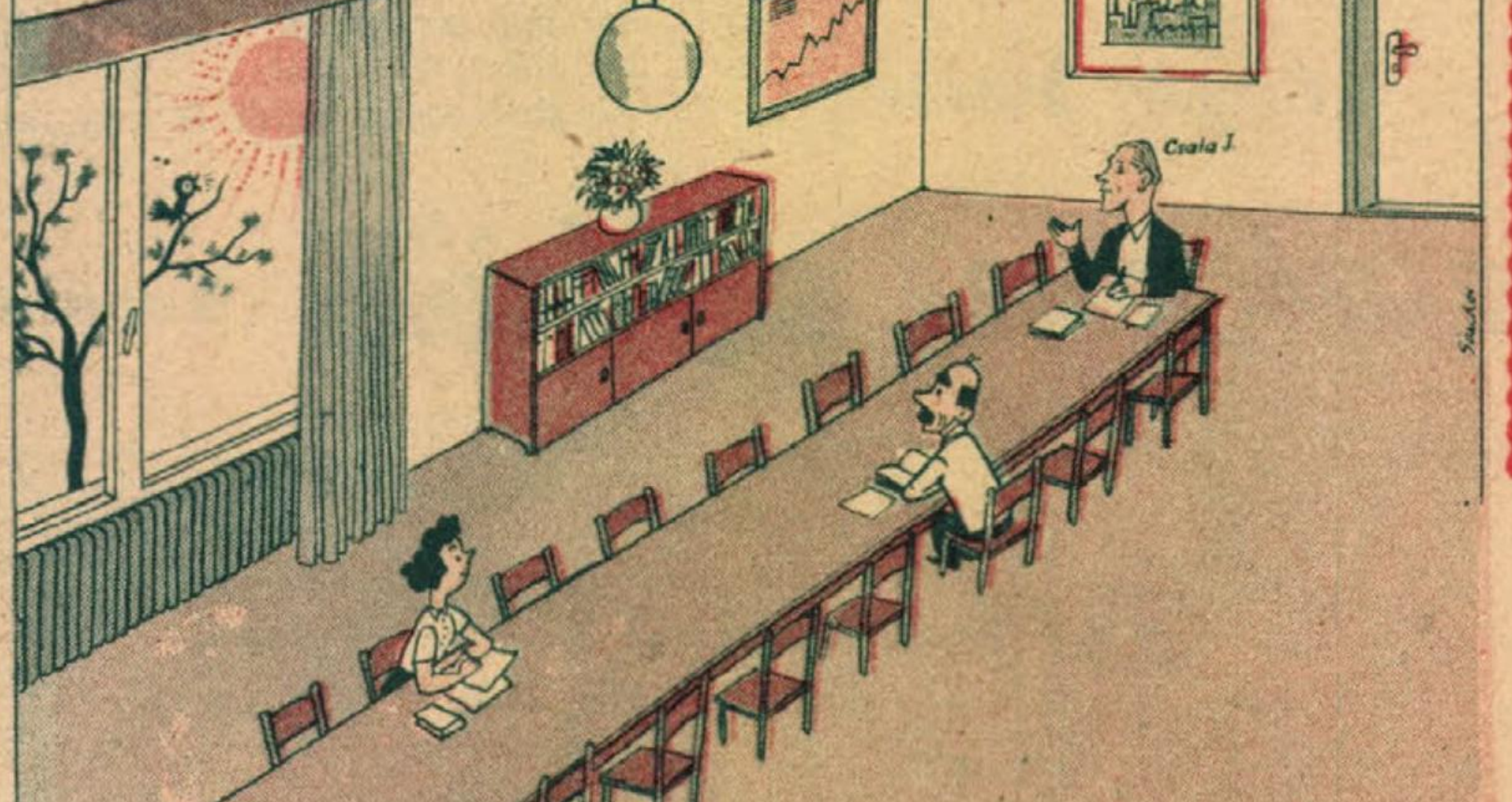

Előadó: Hát akkor kezdhetjük elvtársak, mindnyájan együtt vagyunk.

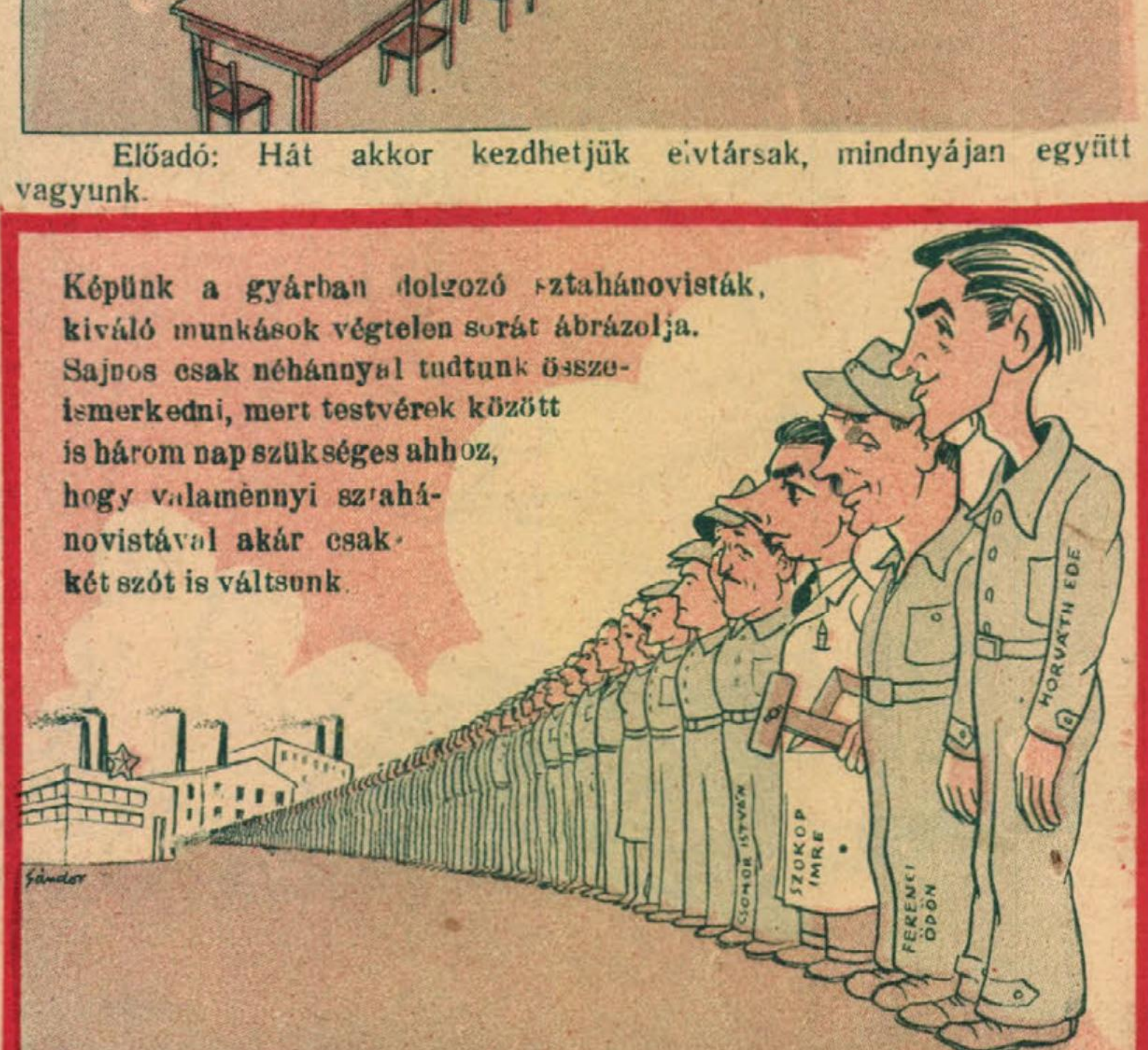

Képünk a gyárban dolgozó sztahánovisták, kiváló munkások végtelen sorát ábrázolja. Sajnos csak néhánnyal tudtunk összeismerkedni, mert testvérek között is három nap szükséges ahhoz, hogy valamennyi sztahánovistával akár csak két szót is váltsunk.

Jövő héten:
Ludas Matyi az
I. sz. AUTÓJAVITÓ
műhely NV.-ben